

"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it, But, 'Make your choice and stick to it till you reach the End,'
ஸ்த்யம்வத, —Speak the Truth.

"Nitch Your Wagon to a Star."

"To Think Own Self be True."

ஆன்மீபியவன்: ஆதிவேசத்தி: சும்மத்ஸத்.

[God is Love: Knowledge is Power. Om:

ஸத்யமேவஜயதி.—Satyameva Jayati.

புத்தகம் 16.]

1908-வஸ் குன்மீ

[சஞ்சிகை 8

THE ETHICS OF PASSIVE RESISTANCE.

“எதிர்க்காமல் எதிர்த்தல்.”

"None lives but he who feels for the poor, the ignorant and the down-trodden; feels till the heart stops, the brain reels and he thinks he will go mad—then will come help, power and indomitable energy"—The Sriam Vivekananda.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாகந்.

“தண்டிப்பார் தண்டமும்நான் தக்கவயம்
[வேண்டமவர்
கொண்டதொரு நிதியும்நான் கூறாதென்—
[தென்றும்
மறைப்பவற்றுன் மெனனியான் நாணியுள்
[பெற்ற

நிறப்புறைய ஞானமும்நான் தேர்.”—

ஸ்ரீபகவச்சுதைவென்பர், X 38.

ஸ்ரீமஹாலிஷ்டு பூமிதேவீக்துக்கால்.

“கேதனை ஒதுமிடம் கிட்டும் துணைவிரலில்
எதமறக் கற்றக்கற் பிக்கவரும்—காதம்அது
கேட்டுமிடம் எல்லாமே கேளாய் புலியணங்கே
கீக்கமற் காணிகும்பேன். பின்று.”—வராகபிரகாணம்.

“சொல்லாமற் சொல்லுமும், கேளாமற்கேட்
டலும்” திகைப்பெற்றவர்களுக்குத் தானே வந்
தமைபுமென்று சென்ற சஞ்சிகையில் “வலிதா
லயம்” என்னும் தலைப்பின்கீழ் எழுதிய விஷய
த்தின் இடையே ஒருவரது குறிப்பிட்டோம்.
அதில் ஒரு துப்பமான தர்மகிதி யடங்கியிருக்
கிறது. அதை புணர்ந்தால் அந்த துப்ப
தத்துவத்தால் உண்டாகும் நடத்தைகளை யறி
தல் முடியுமாது. “சொல்லாமற் சொல்லுது”
எப்படி? இவன் உண்மைபுணராத மூடனாயிரு
க்கையில் தனது ஆனந்தத்தாமிடம் உண்மை
புபதேசம் பெற்றுயருகையில், அவன், “வாக்கு
மனது இந்திரியங்கள் முதலியன துல்லாரானல்;
அவை நான் குடியிருக்கும் வீட்டின் பலகணி
கள் போன்றவை. அவை நான் பார்ப்பதற்
காக எற்பட்ட வழிகள்: என்னைபுன்றி அவன்

நிற்குப்பார்க்கவும் கேட்கவும் பேசவும் சக்தியில்லை. நான் அசண்டாகாமாய், ஆனந்தமயமாபிரஞ்சிகிறேன்.” என்று அடித்தடித்துப் போதிப்பன். அப்பொழுது அவன் அதிதவார்த்தைகள் ஒன்றும் எனக்கு ஏறும் நான் தலித்துத் தத்தலித்ததுண்டு. பின்னர், “மென்னகுருதரிசன்” மாகி அவர் மகிமையைக்கண்டு அதிகப்பித்தலின்று அந்தஅதிர்சயம் திரிசயமாதத்தோன்றத்துவக்கின்பின் “காணுமர்காணல்” என்றால் இன்னதென்று தெரியவந்தது. என் தாய் எனக்கு போதித்த உண்மைப் போதங்கள் முதலில் மனத்திலேறாமல் நின்று, பிறகு குருதரிசன மகிமையால் ஹிருதயத்தி வாழ்த்தபின், என் உள்ளத்திலிருந்தே அம்மயன்மைப்போதங்கள் அசரீரீவர்க்காக் கிளம்பக் கண்டபின், “பேசாமற்பேசல்” அல்லது “சொல்லாமற் சொல்லல்” என்பதின் உன்மர்மம் விளங்கியது. அம்மயன்மைப் போதங்கள் உள்ளத்திலிருந்து எழுந்ததன்றி “நாதம்” என்று சொல்லும் சப்தஸ்வரூபமாகச் சரோத்திரத்திற்கு விஷயமானது கண்டு “கேளாமற் கேட்டல்” என்பதின் உன்மர்மம் உன்னபடி பின்னதென்று உணர்ந்துகொண்டேன்.

பஹிர்முகமாகவுள்ள வியவஹாரதெனையில் நடக்கும் பிரபஞ்ச நாடகத்தைப் போலவே, இதற்குக் காரணமான உட்பிரபஞ்சமொன்றிருக்கிறது. “அறையிலாடி அம்பலத்தாவேதுபோல” எதையும் அந்த சூழ்மமான உட்பிரபஞ்சத்தில் “அறையிலாடி” அப்புறம் தான் வெளிப்பிரபஞ்சமான “அம்பலத்திலாட”த் துவக்குகிறது. இது அனுபவரீதியாக பிரத்தியக்ஷ சாஷாத்தகாமாயறிந்துகொள்ளக்கூடிய ஒரு உண்மை. இது சித்தசக்தியாய்த் தவர்களுக்கேயன்றி மனத்தழக்கு சிறைத்தவர்களுக்குச் சரியாய் விளங்குகிறதில்லை. சித்தசக்தி வாய்ந்து நிகழ் பெற்றவர்கள் அந்தர்முகமாக உட்பிரபஞ்சத்தில் தத்துவாராய்ச்சி செய்து உண்மை புணர்ந்து தேறத்தேற அவர்களுக்குக் கேளாமர்கேட்டல், சொல்லாமற்

சொல்லல், காணுமர்காணல், மீணயாமல் மீணத்தல் முதலிய சித்திகளுண்டாகின்றன. இதில் மிகவும் கூடமான மர்மம் என்னவென்றால், எவனெருவன் சூத்மானுசந்தனாகி, அறம்பாவமற்றிருக்கிறானே, அவன் சகலசாக்ஷியைக் கண்டுகலிக்கிறான். மனச்சாக்ஷியைப்போல் சகலசாக்ஷியைக்கண்டுகலிக்கும் பாக்கியம் பெற்றவன் எவரோபாஸனை மகிமைபால் சகவாப் பிரஸாதத்துக்குப் பாத்திரனாகிறான். அவன் கேவலம் என்சாஸுடலி லடைபட்ட பெத்தஜீவனும் மனிதனாகின்றி, “மன்னும் விண்ணும் ஒண்ணாய் அளரவி கிற்கும் ஜீவராசிகளெல்லாம் வசிப்பதற்கிடமான” விராடரூபமாகிறான். அப்பொழுது அவனுடைய கேச மனாகி இந்திரியங்கள் சகவரசாக்ஷியின் சங்கீதானத்தில் யசிக்கும் மகிமையால், சகவரசங்கீதம் இன்னதென்று ணர்ந்து நடக்கும் சூழ்மசக்திவாய்த்தவனாகின்றான். ஆகையாரற்றான் எக்காலத்திலும் அத்தேசகத்திலும் அப்படிப்பட்ட பதவி பெற்றவர்களை தெய்வீகமாக மதித்துக்கொண்டாடுகிறார்கள்.

இந்த தெய்வீகசக்தி வாய்த்தவர்கள் எல்லாதேசங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலுமிருந்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுதும், எப்பொழுதும் போல், அங்கங்கேயிருந்து தெய்வாராதனை செய்து தெய்வ சங்கல்பத்தை யொட்டி நடந்து வருகிறார்கள். இவர்கள் சுத்தப்பிரபஞ்சர்களாய் உட்சாட்சியன்றி வேறு அதிகாரத்துக்குட்படாதவர்களாய், தன்னிச்சை மென்பதின்றி, பரினிச்சை வழிப்பட்டு, “சித்தன்போக்கு, சிவன்போக்கு” என்கிற வசனத்துக் கிலக்காய்ப் பரோபகாரார்த்தமாகவே எல்லாம்செய்துவருகிறவர்களாயிருப்பதால், இவர்கள் பரோபகாரார்த்தமாகவே, இராஜ்யிபத்தில் அக்ரம அரிதிகள் தலையெடுத்து ஆடினால், அவற்றை எதிர்த்துவின்று, அவ்வித அக்ரம அரிதிகள் செய்யும் அதிகாரத்தின் கீரைக் குலைக்கக் கடமைப்பட்டவர்களாகவிரும்புகிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் திகேசுபாஸனாக காலத்தில் எதையும் எதிர்ப்பதில்லை யென்றி ஈரதம் கொண்டுழை

த்தவர்களுக்காரணத்தாலும், பித்திசாக்ஷாத் காரணபலம் பெற்றபொழுது கிரமம் அக்கிரமம், கிரயபாரியாயம் என்கிற துவந்தமுற் றி ஏக மாய்சித்தக்கருண்டவர்களான காரணத்தினாலும், அக்கிரமத்தை பெதிர்க்க இவர்கள் பிளாந்கர மாய் ஒன்றும் செய்வதில்லை. வெளிப்பிரபஞ்ச ம்பமான ஐடாத்தி உட்பிரபஞ்சமயமான சித்தக் தியின் அவித்தியாப்பாதிபிம்பமேயன்றி வேறல்ல வென்பது இவர்களுடைய ஸ்வாநுபவமாகை யாலும், “தேஹம் நான்” என்கிற பாவணியை மூற்றும் கிடபெ “தெய்வீகமான பரிபூரண ஆத் மா நான்” என்கிற பாவணியைத் து அப்படியே அனுபவமும் இருக்கக் கண்டவர்களாதலால், இவர்கள் இராஜ்யாதிகாரிகள். அக்கிரமங்கள் செய்து அந்த அக்கிரமங்கள் ஆத்மனாபவத்துக் கு மாறாகவுயிருக்கும்படித்தல், “பொய்யைத் தன்னிமெய்யைத்தழுவு” என்னும் மூதுரையை யனுசரித்து மனுஷ்ய சீர்ப்பணியான தப்பு விதி களை விலக்கி, சகவாகற்பணியான உண்மை விதிகளை யனுசரித்துக்காட்டுவார்.

“சகவாகற்பணை”யென்று நாம் சொன்ன தெதுவோ, அதுவே “பிரகிருதி நாம்” என்பதும். இவர்கள் பிரகிருதி தர்மத்தை ஸ்தம்பிக்கச் செய்யும் சூழ்ச்சி யெதுவோ அதற்குத்தான் “எதிர்க்காமல் எதிர்ந்தல்” என்று சொல்கிறது. எதிர்க்காமல் வெதிர்த் தலாவது பொய்யான மூர்க்கபலத்தைக் கொண்டு பொய்யானதோர் சட்டத்தைக் கற்பித்து அதனால் பிரஜைகள் சித்தத்தைக் கலக்கி வசப்படுத்தப்பார்க்கும் லென்கை அதி காரிகள் இம்மையை இவர்களிடத்தில் செல்லாது போகச் செய்யல், ஏனென்றால் லென்கை அதி காரிகள் ஆகுதலுக்கு இவர்கள் உட்பட்டவர் களல்லர். லென்கை அதிகாரிகளுடைய அதிகார வரம்பு தேஹமட்டிம்தான் செல்லுமேயன்றி, தேஹியைப் பாதிக்காது. தேஹபாவியற்று தேஹி ரூபமாய் சித்தியவாமுடி பெற்றவர்களை இவ்வேக அதிகாரிகள் என்ன செய்யக்கூடும்? அவர்கள் தேஹத்தை வதைத்து ஹிம்மலிக்க

ளாம், மிஞ்சிப்போனால் அவர்கள் உயிரையும் வாங்கலாம். தேஹவியிம்மையும் மாணமும் அவர்களுக்குண்மையிலில்லாமையால் இவ்விச ண்டையும் அவர்கள் ஸ்வப்பனத்திலும் கரு துறந்திலை. ஆதலால் இவை அவர்களைப் பா திக்காது. இவ்வதிகாரிகள் செய்யும் கொடுமை சர்மயிதிப்படி இவர்களையே வந்து பர்திக் திறது. ஜனங்கள், உண்மைக்காக ஒருவன் உயிரையும் திரண்டாகவெண்ணி “ஸத்திபமே ஜயம்” என்று மரணத்துக்கும் உள்ளாவதை க்காணும் பொழுது, அவர்கள் ஆத்மஸ்வரூபி களாகவிரும்பும் காரணத்தினால், அந்த கஷணம் அவர்கள் தங்களுடைய தேஹமேனாவசனைக் களைக் கடந்து உள்ளத்துத்தெழும் உண்மைப் பிரகாசத்தினால் சூதுஹஸ் மடைந்தவர்களாய், அத்தனைபோர்களும் ஒரேகாலத்தில் தங்கனையறி யாமற்றானே பொய்யைத்தள்ளி. மெய்யைத் தழுவுகிறவர்களாகிறார்கள். இப்படியாக ஒரு மஹான் தன் தேகத்தை அக்கிரமத்துக்கு பலி பாசக்கொடுப்பதால், அதுகாரணமாக ஜனங் கள் உள்ளத்திலுதித்து விளங்கும் இந்த “உண் மைப் பிரகாச” வெளிச்சத்தில் அந்த அக்கிரம மே யழிந்துபோகிறது.

எப்படி என்றால்:—மானுட அதிகார மெல்லாம் ஜன இச்சையைப் பொறுத்தது. ஜனங்களில் பெரும்பாலார் இஷ்டம் அதிகாரத் துக்கனுடலமாகவிரும்பாததான் அவர்கள் ப லாத்காரமாய் தங்கள் இஷ்டத்தை நிறைவேற் றிக்கொள்ளலாம், பெரும்பாலார் இப்படி அக் கிரம அதிகாரத்துக்குடல்தையாகவிரும்பாது, ஒருவரேனும் ஆத்மவழிப்பட்டு, பிரகிருதித் தர்மத்தையுணர்ந்து அதற்கு மாறாகவுள்ள இந்த அதிகாரம் செல்லத்தக்கதல்லவென்று தன்மட் டில் அது செல்லாமைபைக்காட்டி வற்புறுத் துங்கால், அதிகாரத்தின் விசை உடனே ஜிவ் வென்று குறைந்துபோகிறது. ஆகையால் அதி காரத்திலிருப்பவர்கள் அக்கிரமம் அகாத்மர் களிடத்திற் செல்லுமேயன்றி, ஆத்மானுசர்தான் சாதுக்களிடம் செல்லாது. இன்றைக்கு

1908 வருஷங்களுக்குமுன் பேசுகிறீங்கு. அதிகாரிகள் அக்கிரமத்தை எதிர்க்காமலெதிர்த்து அதற்காகக் குராமாகச் சிலுவையிலையைப் பெற்றுக் கொடியாளிகளைப்போலித்தியாவைச் செய்து கொல்லப்பட்டார். அப்பொழுது அவர் தேகத்தைப் பவிவாங்கிய இராஜாங்க அதிகாரம், இப்பொழுது அவருடைய பாத தானியை யெடுத்துத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு அவருக்குத் தொண்டு செய்து வருகிறது. அன்றைக்கு அவர்முன் வணங்காமுடி சாட்டிய இராஜகிரீடம் இன்றைக்கு அவர் பாததானியைத்தரிக்கிறது. அவரும் புகழுடம்பெடுத்து எல்லா தர்மிஷ்டர்களுடைய ஹிருதய கமலத்திலும் நீங்காத வித்திபவாமுடி பெற்று எல்லா ராலும் பூஜிக்கப்பட்டு வருகிறார். அவரை பெதிர்த்துக் கொடுமை செய்தவர்கள் பொது கன இழுக்குக்குப் பாததிராசு யெல்லாராலும் பாதகர்களென்று நிந்திக்கப்படுகிறார்கள்.

இப்படி “எதிர்க்காமலெதிர்த்தல்” ஆத்ம ஞானம் பெற்றவர்களுக்கேசாத்தியம். அவர்கள் அக்கிரமத்தை அக்கிரமத்தால் வெல்லவில்லை. பகையைப் பகையால் வெல்லமுடியாதென்று பகவான் புத்தர் போதித்திருக்கிறார். இந்த உண்மையை அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் உணர்ப்படி புணர்த்தனுபவித்தவர்களாதலால், அகத்தை யிழந்து ஆத்மானுசந்தானத்திலிருக்கும் அவர்கள், வல்லாளரை வெல்ல வெடிருண்டிகளும் பந்திரங்களும் தேவியதில்லை. அக்கிரமத்தை எதிர்க்காமலெதிர்த்து அதன் பலத்தைக் குலைத்துவிடுவார்கள். தர்மத்தினுள்ளி அதர்மத்தினு லெதற்கும் பலமில்லை. அதர்மத்தைப் போக்க அதர்மத்தை பணுகரித்தால் அதர்மம் விர்த்தியாகி வளரும். இருட்டை இருட்டினால் போக்குவது கட்டாதுபோல, அதர்மத்தை அதர்மத்தால் வெல்லலாகாது. ஆனால் வெளிச்சத்தின்முன் இருட்டித் தானேபறத்தோடிப் போவதுபோல, தர்மத்தின் முன் அதர்மம் தலை யெடுத்து நிற்க மாட்டாது என்பதை கன்றாக அறியவேண்டும். பகவான் அதர்மம் தலைபெடுக்கும் பெரிதெல்லாம் தான் அவதாரமாவதா

கச்சொன்னதின் உண்மை யென்னவெனில், அதர்மம் தலைபெடுத்து ஏதும் தெரியாமல் தலைகிரி கோல்மாய் ஆடும்பொழுது தான் தர்மம்வருபி யாக அவதரித்து அந்த தர்மம்தெளிச்சத்தில் அதர்மமெல்லாம் அழிந்திப்போகும்படி செய்வா ரென்பதேயன்றி வேறல்ல. இதுவரையில் அதிகாரிகள் அக்கிரமமே யதிகமாயிருந்துவந்து! இப்பொழுது, ஜனங்களில் புத்திகெட்டசிலரும் அவ்வக்கிரமத்தை அக்கிரமத்தால் வெல்ல எண்ணி உயிருக்குதுணிந்து உயிர்க்கொலையெய்ய வெடிமருந்துகளும் குண்டிகளும் தயார் செய்கிறதென்று துவங்கியிருப்பதாகத் தெரியவதால், இதனால் அக்கிரமம் இன்னும் அதிகரிக்குமே யன்றிக் குறையாது. இப்படி அளவுகடந்து அக்கிரமம் அதிகரிக்கும்போது, தர்மம் தலை யெடுக்கும் காலம் கிட்டியிரிமென்கிற எண்ணம் உறுதிப்படக்காரணமாகிறது. இதுவே சத்துக்களுக்கும் சாதுக்களுக்கும் ஆறுதல் விளக்கும் எண்ணமாயிருக்கிறது. ஓந்ததல்த்.

“THAT WHICH YE DO UNTO OTHERS
EVEN THAT WILL BE DONE
UNTO YOU.”

“முற்பகல் செய்யிற் பிற
பகல் விளையும்.”

“பிறக்கின்ற முற்பகற் செய்யிற் மக்கின்ற
பிற்பகற் குமே வரும்.”—திருக்குறள்.

“ஆனைவரும் பின்னே மணியோசைவரும் முன்னே!” யென்பது ஒரு பழமொழி. அப்படியென்னருவென்ன? யானை வரும்பொழுது, யானையின் இருபுறமும் கட்டித்தெருக்கும் மணியின் சப்தம் அதுவருவதை முன்னிட்டு வெரு தூரம் தெரியிக்கும்! மணியோசையின் அடையாளத்தால், பின்னால் யானைவருகிறதென்று நன்றாகத் தெரிந்தகொள்ளலாம். ஆனைக்கும் மணியோசைக்குமுன்ன சம்பந்தமென்ன?

ஆகையினால், மணியோசை அலயவம்! அதாவது இரண்டுக்கும் அந்நவத சம்பந்தமுண்டென்று கொள்ளவேண்டும். “பூவும் மணியும் போல்” என்றும் சொல்வார்கள். இல்லாவிட்டால் “ஆகையினால் பின்னே மணியோசைவருமுன்னே” யென்ற பழமொழிக்கு அர்த்தமேயில்லாமற்போம். மணியோசைகேட்டகாரணத்தால், ஆகையினால் காரியம் அறிந்துகொள்ளப்படுகிறது. காரண காரியங்களின் தொடர்பு இதனால் விளங்கும். ஆகையினால் காரணத்தினால் மணியோசை நிகழ்கிறது என்னும் அனுபவம் உள்ளத்தில் உறைத்திருந்தாலன்றி, மணியோசை கேட்ட காரணத்தினால் ஆகையினால் வருகிறது என்று பற்றிர்முதலில் சொல்லவாறு. காரண காரியங்களின் உறவு விளங்க, காரண காரியங்களின் உற்பத்தியும் ஆகையினால் வேண்டும். மணியோசை ஆகையினால் வருகின்றது. ஆகையினால் காரியம் கின்றுகொண்டிருந்தால் மணியோசை கேளாது! ஆகையினால் காரியமாய்நிகழும். மணியோசையானது, பின்னால் வரும் அனுமானத்தில் யாவைவருதலாகிய அறிவுக்குக்காரணமாகநிற்கிறது. மணியோசை காரணமாகவும், காரியமாகவுமிருந்தாலும், இரண்டிற்கும் ஒரு வித்தியாசமுண்டு. முதலாவதான ஆகையினால்வருகிறது மணியோசை யுண்டாதல் பிரதேயங்கப் பிரமாணத்தால் சாக்ஷாத் காரமாக அறிவத்தக்கது. இரண்டாவது அந்த சாக்ஷாத் கார அனுபவம் உள்ளத்திற் பதிந்திருப்பதால் அனுமானப் பிரமாணத்தால் அறிவத்தக்கது. மணியோசைக்கும் யாவைக்குமுள்ள இந்த உறவே நாம் செய்கிற, அவ்வினைப்பயன் ஆகிய இரண்டிற்கும் இருக்கிறது. “கேடுவரும் பின்னே மதிக்கெடுவரும் முன்னே.”

நாம் “செய்கிற” என்னவுண்டோ அதற்குக் கர்மாவென்று சொல்கிறது. நாம் செய்த கர்மாவின் பயனாக விளைவதென்னுண்டே அதற்குக் கர்மபலன் அல்லது விதிப்பயன் என்று சொல்லுகிறது. இந்த விதியை அறிந்து கர்மபயனுயது ஒன்றே விதிப்பயனை வெல்ல வழிகாட்டுவதாகும். மற்றப்படி செய்கிற பெ

ல்லாம் கர்மத்தைப் பெருக்கி விதியை வளரச் செய்யும், “விதி” என்றால் என்ன?

காரணகாரிய தோரண பேர்ப்பெயர்தற்கான வழியொன்று என்னவுண்டோ, அதற்கே விதி யென்று பேர். “நிலைவிதி” என்றால் பூர்வகன்ம வாசனையினால் பயணித்தாக் காத்திருக்கும் “கர்மபலன்கள்” என்ன என்ன வுண்டோ அதற்குச் சொல்கிறது. அறிவில்லா மார்தர் கித்யா கித்ய வஸ்துவிலேயேயுமின்றி இந்திரியங்கள் வழிப்பட்டுச்சென்று “முன்னிதித்துப் பின் கசக்கும்” காரியங்களைச் செய்து, முன்னிதிப்பாய்த் தோன்றியது கர்மவிதிப்படி பின் கசப்பாய் வந்து லபிக்குங்கால், “ஐயோ கிதியே!” யென்று சொல்லி விதியைத் தோன்று அழுவார்கள். கிதிவேகங்களுக்கு அப்படி தோன்றால் இப்பொழுது கசப்பது முன் செய்ததோர் கர்மத்தின் பயனென்றறிந்து அதைச் செய்தவர் தாமேயாதலால், அதை அனுபவிப்பதும் தாமேயாக இருக்கவேண்டுமென்று விரும்பு, காரண-காரிய தோரண விதிக்கின் யாராய்ந்து, இன்னபலன் இப்பொழுது கிழந்திருப்பதால், இப்பலனைக் கொடுக்க நாம் முன்னர் இன்னவித கர்மம் செய்திருக்கவேண்டுமென்று, மணியோசையைக் கொண்டு ஆகையினால்வருவதை புகித்தறிவார் போல, கர்மபலனைக் கண்டு முன் செய்த கர்ம பலனாக வந்ததை புகித்தறிந்து, இன்ன செய்கின் இன்ன பயனாய் விளைபுமென்பதை ஸ்வாநுபவத்தாலறிந்துகொண்டு, அக்கர்ம பந்தத்தினின்றும் நீங்க வழிதேடுவார்கள். இது கிதிவேகங்களுக்கு அழகாம். அகிதிவேகங்கள் “சுணப்பன் விட்டுக் கோழிபோல்” மேன்மேலும் கர்மபந்தத்தில் சிக்கியுழல்வாராக, கிதிவேகங்கள் ஒருமுறை செய்ததின் பயனையனுபவித்ததும் அதன் காரணத்தையறிந்துகொண்டு அவ்வித கர்மபந்தத்தில் சிக்காதிருக்க வழிதேடுவார்கள்.

மனிதன் கர்மத்தைச் செய்யாதிருப்பது சாத்தியமில்லை. கர்மஞ் செய்தால் அது பயனைக்கொடுப்பது. கர்மவிதியாதலாலும், இரண்டுக்குத் தப்புவதென்படியென்று கேட்கலாம். இப்படிப்பட்ட கிதிவேகங்களிலிருந்து தப்பித்

கொள்ள வழிகாட்டுபவர் எவரோ அவரே ஸத் குருவாவர். ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான், பேரமுத்தர்தில், அச்சுன்னுக்கு நிஷ்காமயகர்ம யோகத்தை உபதேசித்து அவனைக் கடைத்தேறச் செய்தார். அது அவனுக்கு மாத்திரம் சொன்னதல்ல. “ஸத்யம்வத: தர்மஞ்சா” என்ற வேத வாக்கியப்படி நடக்கும் தீக்ஷாபுருஷன் அப்படி நடக்கும்கால் நேரும் தர்மசங்கடங்களினின்றும் தப்பிக்கொள்ள வழி தெரியாமல் விழிப்பான். அந்தவழியில் நடந்துகடைத்தேறியவர் யாரோ அவர் ஒருவரோ அவனுக்கு வழிகாட்டியாகவிருந்து அவனைக்காக்க முடியும். அப்படியுள்ளவர் வாய்க்குங்காலம் எதுவோ அதற்கே ஸத் குருகடாக்ஷம் என்று சொல்லி ரது. இப்படி ஸத் குருகடாக்ஷம் பெற்றவர் அகமும் புறமும் ஒன்றுகி அகத்திற்கண்டதைப் புறத்தும், புறத்திற்கண்டதை அகத்தும் ஆராய்ந்து “அகம்-புறம்” என்னு மிரண்டுக்கு முள்ள கித்தியாசம் அற அப்போதும்வரையில் விசார புருஷர்களாயிருந்து, ஸத் குருவைப் படுத்தி, அவர் அருள் நோக்கால் நெறிகிலும் உளவுமாய்முங்களை யறிந்துகொண்டு, அவற்றின் உண்மையைத் தாம் நேர்நேரில் ஸ்வானுபவமாக அறியும்வரையில், அவர்கள் காட்டிய வழியில் நடந்து, ஸத் குரு சொல்லாமற் சொல்லிய சாதனங்களைப்பழகி அப்சியாஸ யோகத்திலிருந்துவருவார்கள்.

அப்படியிருந்து வருகையில் அவர்களுக்கு “முற்பகற்கெப்பிற் பிற்பகல் கிளியும்” என்னும் மூதுரை சாக்ஷாக்காமாய ஸ்வானுபவத்தில் கிளங்கும். யோகவிலிஸ்துவும், மற்ற எல்லா மஹான்களும், இதனுண்மையை உபதேச வழியாகக் கற்பித்திருக்கிறார்கள். “Do unto others as you will be done by.” “உன்னைப்போல் பிறரை நினைத்து நடந்துகொள்!” என்றார். ஓளையையார் சொல்லிய மூதுரையும் திருவள்ளுவரையனார் திருக்குறளும், இதன் தலைப்பெயராகவும், அதன்கீழ் கிளங்கும் மேற்கோளாகவும் எடுத்தாளப்பெற்றிருக்கி

றது. பகவத்கீதையில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான், கர்மங்களின் ஸ்வபாவத்தை நன்றாகவெறிந்து ப்ரேரித்திருக்கிறார். கர்மத்தின் ஸ்வபாவமறி யாதவன் கர்மபந்தத்தைக் கடக்கும் வழிபறியான். ஆகையால் கர்மத்தின் ஸ்வபாவமறிந்து கர்மபந்தத்தைக் கடந்து கர்மஞ்செய்யிறவர்கள் யாரோ அவரே உண்மையான கர்மயோகியாவர். நிஷ்காமய கர்மத்தின் உண்மையை புணர்ந்தவர் அவரே யாவர். இவ்வளவுமே ஏன் இங்கே பிரஸ்தாபிக்கவேண்டுமென்றால், இப்பொழுது நடக்கும் விஷயங்களைப் பார்த்தால், “ஐயோ! புண்ய பூமியாகிய இப்பாதக்கண்டம் இப்படியும் சீழிந்து சிதறியுண்டு நிற்குமோ!” வென்னும் பரிதாபம் உதிக்கிறபடியால், அதையெய்நீர்க் காரிய தூபணங்களைத் தொடர்ந்து விசாரிக்கும்கால், இவ்வித எண்ணங்கள் உதிக்கின்றன.

இராஜாங்கத்தார் பிரஜைகளினுடைய மனோதர்மம் உணராது அவர்கள் மனதையடக்க முற்படுகின்றமையென்று தூரகிருதமாக ஜனங்களுடைய வாக்கு மனோ சுதந்தரங்களை யடக்க வந்தனிக்க, அது “பிள்ளையார் பிடிக்கப்போய்க் குளங்காய் முடிந்த கதை யாகவும்” “தலைவி போய் திருகுவி வந்ததென்னும் பழமொழி போலும்”, வாயைத்திறந்தால் கிரோதம், மனம் கிளர்ந்தால் ஒழங்கினம் என்று கெடுபிடி செய்து வந்தது, இராஜாங்க வணிகன் என்னும் உயிருக்குத் துணிந்த சாகஸத்தார்கள் சிலரை யுண்டுபண்ணி கிட்டுகிடலாயிற்று, குண்டுவெடி யக்கிரமங்கள், வங்காளத்துப் போரிசார் செய்யும் அபாச முயற்சிகளினால் அடங்கி கிட்டதாகச் சொல்வதற் கில்லாமலிருக்கிறது. எல்லாகும் உயிருக்கு பயந்து அதிர்வுகூட கேட்டால் “குண்டுவெடி மோசம்” என்றும், சட்டியில் சினிவெடி கட்டால், “வெடி குண்டு வேதனை” யென்றும், இப்படி திகில்பட்டுத் தியங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இராஜாங்க வணிகனோ, எப்படியோ, குண்டு

வெடிக்கிறத் தயார்செய்து, ஜனப்பழக்க மதிக்க மாள இடங்களில் வைத்து ஜனங்களை நடுக்கச் செய்து வருகிறார்கள். அன்றைக்கு ஒரு குண்டு வெடிச்சுப்பவையண்டியின் சக்காமேறித் திடீரென்று தெருவில் வெடித்து ஆபத்து விளைத்தது. மற்றொருநாட்காலில் கிறிஸ்து கோயில் வாசற்படிக்கதையினருள் ஒரு வெடி குண்டிருக்கக் காணப்பட்டது. நல்ல வேளையாக அது வெடிக்குமுன் கண்டு, லாகவமாக அதைப்பெடுத்துக்கொண்டுபோய் விட்டார்கள். சுவர்ன்மெண்டார் இந்த அக்கிரமங்களைப் பிடித்துக் கண்டிப்பதிலும், இராஜாங்கவையினர், இராஜாங்கத்தாரும் போலீஸாரும் செய்யும் முற்பாடுக்குமேல் முற்பாடுசெய்து அவர்கள் சமர்த்தெல்லாம் வின்போகவடிப்பதிலும் மும்முரமாகியிருந்துவந்தவர, இருவருக்கும் நடுவே ஏழைஜனங்கள் பஞ்சம், பிளேக், முதலிய இயற்கை விபத்துக்களோடு, இந்தச் செயற்கைவிபத்துக்கு மாளாகித் திபங்கித் தகித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அன்றி, இதுதான் சமயமென்று போலீஸார், தங்களுக்காகதவர்களை பெல்லாம், வெடிருண்டு விபத்துக்கள் ஒன்றில்லாவிட்டால் ஒன்றில் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்காகச் சமூகபித்து, விட்டிப்புக்குச் சோதனைபோட்டுச் சங்கடங்கள் விளைத்து அவர்களுடைய பக்கத்தில் வின்பிதியுண்டெண்ணி வருகிறார்கள். அவர்கள் பித்திருப்ப பவந்து ஒருவர் சரிகில் விழுந்து தற்கொலை செய்துகொண்டு விட்டார். இப்படி ஏழைக்குடிகள் மனம்பதறி “ஐயோ!” என்று ஏங்கியழும் கண்ணீர் வின்போகமா! என்று ஸாதுக்கள் சித்தமிருக்கி வருந்துகிறார்கள்.

இந்த சமயத்தில் “முற்பகற் செய்விற் பிற்பகல் விளையும்” என்னும் முதுமையிஷ்ட கருத்தைச் சிந்தித்து இராஜ தர்மம் குன்றாது காய் பாற்றியவர்க்கே இராஜாங்க விபுணர்கள் யாவையும் காணோமே! இருக்கிறவர்கள் விபுணத்துவம் கோணல் வழியிற் போகிறது! ப்லோ

னியர் என்னும் பத்திரிகை இராஜாங்கவையினர் முதல் இராஜப்பிரதிநிதிகளை மெம்பர்கள் வகையில் எல்லாரும் படிப்படியாக தோஷம் கட்டியதுபோலிருந்து பிரிஷ்ட இராஜாங்கத்தைத் தவிர்த்துக்கப் பார்க்கிறார்களென்று போஜனியின்றி பெழுதிப் பித்தறிகிறது. ஐயோ பாவம்! இப்பத்திராசிரியர் கிண்ப்பது போல் “இராஜப்பிரதிநிதிகளையிருக்கும் மெம்பர்கள்முதல் உயிருக்குத்தனிர்த்து குண்டு வெடி பக்கிரம்ஞ்செய்யப் புதுத்திருக்கும் புத்திரிவல்லா வாலிபர்களிருக்க எல்லாரும் பிரிஷ்ட இராஜாங்கத்துக்கு விரோதமாக யிருந்தால் அந்த இராஜாங்கம் என் அப்படி ஸ்ரீஜனத் தவெஷத்துக்குப் பாத்திரமாகவேண்டுமென்று சிறிது யோஜிப்பா ரில்லையே! இப்படிப்பட்ட கயகயப்புலிகள் துர்ப்போதனை யைக் கேட்டு ஸ்பபுத்தியை விட்டு, இரவல் புத்தியைக் கொண்டு இந்தியாமந்திரி இராஜாங்கம் நடத்தத் தீர்மானித்திருப்பதால் தான் இந்தனை அக்கிரமங்களும் நடக்கக் காரணமாகினைவென்று வர்மம் சாதித்து வற்புறுத்துவாருமுனர். இவர் கஷ்டிபும் பகலாபாதக மற்ற தென்று சொல்வதற்கில்லை. கர்மம் யாண்பும் விடாது. கர்மத்தை வென்ற அரசன் கணகர் கோமான் ஒருவனைத்தயி மற்றவர்களைக் கண்டிலேம். கியஷ்டிருபத்திஸ் மனிதனைப் பிடிக்கும் கர்மம், சமஷ்டிருபத்திஸ், தேசத்தை யும், இராஜாங்கத்தை யும் பிடிக்கும். கர்மபிடை ரேரிட்டால், அதை யனுபவித்தே ஜீவெண்ணும். ஆனால் அதை யனுபவிக்கும் காலத்தில் இன்னமும் ஜீவின்களைச் செய்து கர்மபந்தத்தை விற்றிச்செய்து கொள்வதினால் துன்பமே பன்றி, அத்தனால் சுகம் சிறிதுமில்லை. திருவள்ளுவரையனர் எடுத்துக்கூறி யிருக்கிறபடி:—

“பிறர்க்கின்ற முற்பகற் செய்விற் றமர்கின்ற பிற்பகற் றுமே ஸ்ரம்.”

என்பது நிண்ணம். இதை இராஜாங்க வையின்களேபன்றி, இராஜாங்கத் தவிரவர்களும்,

இராஜாக்க உத்தியோகஸ்தர்களும், இராஜதந்திரிகளென்று பேர்வைத்துக்கொண்டு பிறந்தும் (Politicians என்கிற) பேமானிகளும் கவனிக்கவேண்டும். இப்புண்யூயிபின் கண்யும் குறைந்தால் எண்ணிய எண்ணம் யாருக்கும் நிறைவேறுது. மஹாபிரஸங்கம் போல் அக்கிரமம் முற்றி அதர்மமாகி, அதர்மம் பழுத்து அனைவரையும் பூண்டோடுகாசஞ்செய்துகிடும்! இதுசத்தியம்! சத்தியம்! உன் மைவாதிகள் உள்ளத்தை புண்படி புணக்க அஞ்சி மென்னஞ் சாதிக் கில் மோசம் வருமானகையால், என் அம்பிகைகாணை, இதை யெல்லாரும் அறிய இக்கெடுத்தையலானேன். தர்மமே ஜெயம்! தெய்வமேதுணை! ஸத்தியமே காவல்! மித்தியமேசாக்கி! இங்கே, சிப்பொழுதுமுதன் மந்திரியாக விருக்கும் மகாகனம்பொருந்திய மிஸ்டர் அஸ்திகித், அவருக்குமுன் முதல் மந்திரிநாதனத்திலிருந்து இப்பொழுதுதான் காலஞ்சென்று போன ஸ்ரீ ஹேன்றி காம் பெல்-பான்மான் அவர்களுடைய குணநிசயங்களைப்பற்றிக் காமன்ஸ் சபையில் பேசிய பொழுது கடைசியாக வெடுத்தாண்ட மேற்கோள் ஒன்றை அப்படியே எடுத்துவரைய வேண்டுமென்று மெண்ணத்தைத் தடுக்கமுடியாமல் அதை இங்கிலீஷில் தானே யெடுத்தெழுதுகிறேன். அவர் வாய்ப்பிறப்பாக வந்த மேற்கோள் இது:—

"How happy is he born and taught
That serveth not another's will;
Whose armour is his honest thought,
And simple truth his utmost skill;
"This man is freed from servile bands
Of hope to rise or fear to fall;
Lord of himself though not of lands,
And, having nothing, yet hath all."

ஜீவன்முத்தி ஸௌகண்யத்தைக் குறிக்கும் இந்தப் பாக்கள், காலஞ்சென்ற முதல்மந்திரிக்கு எப்படியுப் பொருந்தியதாயிருந்ததோ, அப்படியுப் போல், அவரல்லவன்வ போகும், கிதாப்பும் இரா

ஜாக்கத்தில் பெருகிடினும், உண்மையான மேன்மைக்குணத்தில் அவருக்கு ஒரு சிறிதும் தாழ்விடான ஜீவன்முத்திபெற்ற மஹான்கள் எத்தனையோ பேர்கள் வகிக்கும் இந்த ஆரிய மஹாதேசத்தை, ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக் கட்டுவதுபோல், ஏகாதிபத்தியத்தினால், உத்தியோகஸ்தர்கள் மனம்போனபடியானக் கருதும் கபோதியெண்ணம், தத்துவஞானி யென்றுபேர்பெற்ற விஸ்கெண்ட் மாஸ்கிக்குத் தேரற்றினது, இந்தியாவின் பூர்வகாமபலனையன்றி வேறெல்லை. கிதிவசமே வந்ததினவானாலும் கிதியை யறிந்து நடந்தால், கிதியையறிந்த மதியாலே கிதியையும் வெல்லலாம் என்பது நிண்ணம்.

"தான்முன்னஞ்செய்த விதவிதானல்லால்
வான்முன்னஞ்செய்தவையுய்த்தேதான் மாட்டி
[முல்லு]"

யென்பது திருமந்திரம். இந்தியர்கள் கிதிவசத்தாலே மிக்கதியடைந்தால் அவ்விதிவசத்தைக் கொண்டே இதிலிருந்து மீட்சியும் பெறலாம். ஆதலால்தான் "வந்தேமாதாம், வந்தேமாதாம்" என்று கிதியையறியும் அறிவையளிக்கும் "அறிவுருவாம்" தேவையைச் சந்தாபணிந்து போற்றியரும் "தாயே சரணம், தாயே சரணம்" என்னும் அபயக்குரல் எண்தகையும்பா கியெதிரொலிப்பிட்டு முழங்குகிறது. மூடமகிகள் உண்மையறியாது கெட்டுப்போகிறார்கள். "தன்னினை தன்னிச்சகமே" என்பது நிச்சய மாதலால் அவாவர்கள் செய்யும் முழுவீண அவையே பற்றுமென்பதற் சந்தேகமில்லை. அறிவேசரண! அறிவேகதி! அறிவேமதி! அறிவேசதி! அறிவே யவன்! அறிவேயது! அதுவேயெலாம்! எல்லாம் அதவே! ஒழித்தல்.

HOW TO WATER FRUIT TREES

பழம்தரும் மரங்களுக்குத்

தண்ணீர் வார்த்தல்.

பழவர்க்கங்கள் போன்ற பனைத்தரும் மரங்களுக்குத் தண்ணீர் வார்த்தலைப்பற்றி விவசாய இலாகா டிப்டி டைரெக்டர் மிஸ்டர் எச். வி. ஸாம்ஸன் ஒரு குறிப்பெழுதியிருக்கிறார். மேற்படியிலாகாரத்தலைவர் மிஸ்டர் கெளர்மான் அவர்கள் அதைப் பிரசுரிக்கக் கேட்டுக்கொண்டபடி கிழே பிரிகரிக்கிறோம்.

பழத்தரு மரங்களை வைத்துப் பரிசுக்குறிவர்கள் மரத்தைச் சுற்றிப் பன்னம் செய்து தண்ணீர் வரக்கிறது வழக்கமாகவிரிக்கிறது. அப்படி தண்ணீர் வார்ப்பதனால் அடிமரங்கள் செழிப்புற்று வளராமல் நோயுற்ற நோஞ்சலாக விருப்பதாகக்காண்கின்றன. இது அதிகமல்ல. ஏன் என்றால், அடிமரத்தைச்சுற்றித் தண்ணீர் வார்ப்பது சுத்தப் பிசகு. கடவுள் மரங்களுக்கு இலைகளைக்கொடுத்து அவ்விலைகள் மழை ஜலம் மரத்தடியில் விழாதபடி காக்கும்படி செய்திருக்கிறது காரணமின்றிச் செய்ததல்ல.

செடிகள் வளரவேண்டுமானால் தண்ணீர் வரக்க வேண்டுமென்பது அவசியம். தண்ணீரில் லாமல் செடிவளராத. இந்தத்தண்ணீர் வேலின் துளிப்பாசங்களால் உறுஞ்சி அங்கிருந்து நாடி நதம்புகள் வழியாக மரத்தின் சத்தாக மேலேறி யெங்கும் பரக்கிறது என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். மரத்தைச் சுற்றியிருக்கும் அடிவேர்கள் வேலின் துளியால் உட்கொண்ட நீரை மேலேற்றுவதற்கான வழிகளையன்றி, அடிவேர்களுக்குநேராக நீரையுட்கொள்ளும் சக்தியில்லை. இது நன்றாகத் தெரிந்திருந்தால் மரத்தின் அடியை நேரண்டித் தண்ணீர் வரக்கமாட்டார்கள். ஏனென்றால் மரத்தி னடிவேர்களுக்குத் தண்ணீர் வேண்டியதில்லைமட்டுமென்பதில்லை. அடி மரத்தைச் சுற்றித் தண்ணீர் வார்ப்பதால், அடிவேர்கள் புல

சமயங்களில் அழுதிப்போகின்றன. உண்மையாகவே கொடிமாதனைப்பழ மரங்களுக்கு நேரும் (Collar rot) என்னும் அடிவேர் கெடும் வியாதி இப்படித் தண்ணீர் வார்ப்பதாலேயே புண்டாகிறது. ஏனென்றால் அடிமரத்தைச் சுற்றி வார்த்தும் தண்ணீர் அடிவேர்களை நழுத்துப் போகச் செவ்விது. அதனால் மரமுழுவதும் பழுந்து, நோய்கண்டு, பட்டுப்போகிறது. ஆகையினால் தண்ணீர் வார்த்தலும் ஒரு ப்போடுதலும் அடிமரத்தைச் சுற்றிப் போடுவதிற் பிரயோசனமில்லை. ஆனால் துளிவேர்களைட்டும்படியானவிதமாய் கிடைவேர்களைச்சுற்றித் தண்ணீர் வார்த்து ஒருப்போடவேண்டும்.

பழ விருகங்கள் (பழம் தரும் மரங்கள்) கெட்டுப்போகாமவிரிக்க, இவ்விதம் முறைப்பித்தண்ணீர் வார்ப்பதைகிட்டு, அடிமரத்தைச் சுற்றியுள்ள புள்ளத்தை சிறுக்கச்சிறுக்க மூடவேண்டும். ஆனால் அதை ஒரே மட்டாகச் செய்யக்கூடாது. ஏனென்றால் அடிவேர்கள் தரையின் மேல்மட்டத்திலிருந்து கொஞ்சதுரத்திலிருக்கப் பழகியிருக்கின்றன. திடீரென்று இரண்டொரு அடி உயரத்துக்கு மண்ணைக்கொட்டி மூடினால் உஷ்ணம் அதிகரித்து கேடுறக்கூடும். தண்ணீர் விட மரத்தின் வெளிவேர்க்களிருக்குமிடத்தில் விலாசமாகத்தண்ணீர்பாய்ப்பாத்திகட்டி ஜலம்வரக்கவேண்டும். ஒவ்வொருதாரமும் ஜலம்விட்டபின் தண்ணீர் ஆகியாக எழும்பிப் போகாதபடி மம்மட்டியினால் கொத்திக்கொடுக்கவேண்டும். இப்படிச் செய்தால் மரம் செழித்தோங்கி நன்றாகப் பனைத்தரும்.

இனும்! இனும்!! இனும்!!!

விவேகசிந்தாமனியை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் ஒருபுது சந்தாதாரனைச் சேர்த்துப்பய வேண்டுமா? கேட்டுக்கொள்கிறோம். 5 கைவெப்பச் சாரங்கச் சேர்த்தனுப்புநிறுவர்களுக்கு ஒரு வருஷத்துக்குவிவேகசிந்தாமனி இனும்மக அனுப்புப்படும. ஒவ்வொரு கிராமங்களிலும் ஒரு காரியாவது வாங்கும்படி செய்யவேண்டும். மாதிரிகாபி வேண்டுமோர் அதையனைத் தலையனுப்பினால் அனுப்புபடும. "சென்னை, மைலாப்பூர், லலிதாவயம், அ. ப. எஜன்வி காரியதரிசி, வி. வி. ஸ்வாமிநாதையருக்கு" என்ற விவரம் எழுதவேண்டும்.

கிணர் தண்ணீர்தான் தேற்றிக் கொண்டு உற்பாணவானத்தில் உள்வாங்கினான். சேகர புரத்திற்கும் ஸாந்தரியின் மந்திரத்திற்கும் ஒரு மைல் தூரமுண்டு. சேகரபுரம் ஷிராக்களாலும் வேளாளர்களாலும் சிறைத்திருத்தது எங்கே பார்த்தாலும் தெர்ப்பிரும் கரும்பு வளர்ச்சியும், பச்சென்ற வாழைச் செடிகளும், கோமலமான மாமரங்களும், தென்னை, பலா, முதலிய கிருகங்களும் காணப்பட்டன. நீர்ப் பாய்ச்சல் அதிகமாயிருந்ததால் ஸல்பவர்க்கு கன் வளர்ச்சி யாயிருந்தன. பிராஸித்தி பெற்ற நிலத்தோடுகவரின் ஆயமும், அதற்குச் சமீபத்தில் வேறாமவதி நதியும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அங்கங்கே சிறு குன்றுகளும், மண்டபங்களும் இருந்தன. வேறாமவதி நதி அந்நகரமணி இருந்த அண்டையின் வழியாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அப்பெண்பார் அவர் ஏன் அழுவேண்டும்? அவளோடு யாரு மில்லாதிருக்க வேண்டிய காரண மென்ன? இதை யெல்லாம் பார்த்தால் ஆச்சரிய மாயிருக்கிறது ஒருவருடன் பழகினால் மட்டும் அவர்களின், கிருத்தந்தம் கன் தெரியும், மற்றபடி வேதந்தம், சாலதாம் ஜோதிலும், ஞானதிருஷ்டி முதலியவைகளால் இக்காலத்தில் அறிந்து சொல்வது கஷ்டமாகும். நம்பவும் மாட்டார்கள். இவ்வென்ன பெண்ணு, மாணவியா, மோகினியா, ஒன்றும் தெரிய கில்லையே! ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் யெளவன ரஸம் சிறைத்திருத்தது, கழுத்துபுளைய வென்று பிரகாசிக்கும். அவன் கேசராகி சிரஸ்வரிக்ருந்து பூமியவையில் ஒரே ஸமமாய் வளர்ந்து இடம் போதாததால் தரையில் புரண்டுகொண்டிருந்தது. அவன் வாதேவதை யாய் விளங்கினான். பசுக்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அவன் தோட்டத்தில் துழைந்தன. அவைகளின் கன்றுகள் மிருதுவான மயிருடனும் சரி புஷ்பபுடனும் துள்ளித் துள்ளிக் குதித்தன. ஆரியர்களை அவைகளைக் கண்டு முகமலர்ந்து பிடித்துக் கொண்டனர். கன்றுகள் குதித்துக் குதித்து விளம்பாடவும், அவ்விடங்களிலும் அவைகளுடன் ஆசந்தமா போடவும், பார்ப்பவருக்கு ஆச்சரியத்தை விளைத்தன.

சில நேரம் சென்றதும் 'மஹிஸுதா!' என்று ஒரு சப்தம் கேட்டது. பெண் திரும்பிப் பார்த்தாள். "மஹி வந்தாயா" என்று. இருவரும் ஓரிடத்திலுட்கார்த்து பேசலாயினர்.

மஹி:—அம்மணி உன் முகம் வாடியிருக்கிறதே, கண்ணீர் விட்டிருக்கிறாயோ!

மஹி:—அதெல்லாம் இருக்கட்டும்; நீ சென்ற கிஷயம் என்ன வாயிற்று?

மஹி:—உன் தந்தை நானாயினான் இங்கே வரப்போகிறான். ஆகவே என்லாம் வாயை சுத்தப் படுத்துகின்றனர். தோரணம், பாவுடாக்கள் கட்டியிருக்கின்றன.

மஹி:—எதற்காக வருகிறார்? சிற்றன்னையும் வருகிறாரா? அவர்களுட்களாம் ஸாகமாயிருக்கிறார்களா?

மஹி:—எல்லோரும் ஸாகம். சிற்றன்னை எப்போட்டாவது தன் தம்பிக்கு உங்களை விவாஹம் செய்து வைக்கும்படி மஹாராஜாவைக் கேட்கிறான். மஹாராஜா அதற்காகவே வருகிறான் என்று சிலரால் அறிந்தேன்.

மஹி:—விவாஹமா? யாருக்கு? சிற்றன்னை ஸகோதரான ரகுபதிசந்தனுக்கு நானு ஏற்றவன்? ரகுபதி கிரும்பினால் பத்மினிஜாதிப் பெண்களும், மஹாராஜாக்களின் குமாரிகளும் கிடைப்பார்களே! குருபியும் குணமற்றவனான என்னை ஒரு நானும் கிரும்பாவென்று சின்னம்மா சொன்னதை மறந்துபோய்விட்டாளோ?

மஹி:—உன் தாய் இப்போதிருப்பாளாயின் எத்தனை ஸந்தோஷப்படுவாளோ! அவளுக்கு பூலோகவாஸத்தி கிருக்க மனமில்லாமல் மறைந்தான். ரகுபதிசந்த அடிக்கடி சிங்காரித்துக் கொண்டு ஆடம்பர அட்டஹாஸத்தின் மிகைபை முறுக்கிக் கொள்ளுகிறார். நானாயினான் வருவார்.

மஹி:—வேறு கிசேஷங்களுண்டா? அண்ணனாயின் எல்லோரும் ஸௌக்யமா? என்னைப் பற்றியாராவது கிசரித்தார்கள்? தந்தைக்கு கிவாக கிஷயத்தில் பூர்ணஸம்மதமிருக்கிறதா?

இதை யெல்லாம் நீயறிந்ததெப்படி? விவரமா ப்ச்சொல்.

மஞ்:—தந்தையின் மனத்தை சோதித்தறிவ துக்கஷ்டம். அவர் மனையின் பேர்ச்சை சில ஸமயத்தில் அசட்டை செய்வதாயும் தெரி கிறது. சிற்றன்னை துர்ப்புகுபும் கொண்டால் அப்போது தலையை யசைத்து ஸரியென்கிறார்.

மஹி:—மஞ்சரி! எது எவ்விதமானாலென் னாளன்னை பகவான் உலகத்திலவைத்திருப்பது அன்மாயம். கஷ்டத்துக் கென்றே நான் தோ ன்றியிருக்கிறேன். தந்தையின் வருத்தமும், சிற்றன்னையின் கோபமும், அவன் பந்துக்க ளின் வெறுப்பும், ஏகாந்த வாஸமும், என் னெருவன் விஷயத்தில் ஸம்பவித்திருக்கின் றன: இதென்ன பிழைப்பு!

மஞ்:—அம்மணி, மனத்தனராதே! வருத்த முற்றால் தேறுதல் சொல்பவராயா? னைதர்ப்பே மீததான்மீ, உனக்கு ஈசுவரன் ஒரு போதும் குறை செய்யார். எதுவும் நன்மையாகும். சித் திப்பதில் ஒன்று மில்லை. ஸமயத்தில் தக்க புத் தியை உபயோகிக்கவேண்டும்.

மஹி:—வருகிறதை அனுபவிக்கத் தயாரா யிருக்கிறேன். தந்தையின் கோபம் வந்தாலும், சாபம் வந்தாலும் பயப்படேன். தூறு சிற்றன்னையின் ஏககாலத்தில் ஆகாயத்திலிருந்து குதித்தாலும் நான் அவன் சொல்லுக்கு இணங்கேன். ஒருவருக்காக தர்ம மார்ச்சுக்கதை விட்டுவிடுவார்களா! என் தந்தைக்கு பத்தியில் லாத துக்கத்துக்காக ஹிணாதியான மணர் துகொள்ள வேட்டது. நான் எதற்காக ஹிணாவான் அடையவேண்டுமோ? வெகு நன் றாயிருக்கிறது! அழகைப்பார்த்து ஏமாந்து போவதற்கு நானென்ன மூடமா! ரகுபதிசுத் தர்க்கு சகலவர்த்தி பட்டம் வந்தாலும் அவனை விவரஹம் செய்ய என்மனம் ஒப்பாது. இது லைத்யம். நானையதினம் என் தந்தைக்குக் கறாட சியாகச் சொல்லப் போகிறேன். என்ன வந் தாலும் வூட்டும். அடிக்கடி அவர்கள் மனப் பால் குடிப்பாளேன்.

மஞ்:—பெண்ணன் மத்துக்கென்றே இவ்வித ஸங்கடங்கள் உதிக்கின்றனபோலும், மஹிஸு தா, குலஹினனும், குணகுணயனும், ஸ்திரீ லோலனமான ரகுபதிசுத்தா உனக்கு பர்த தார்யனாவான். சி!சி! ஒருகாலுமில்லை. நீல கண்டேசுவரர் உனக்கு வரின் ஸ்ரிரஷ்டத்திரு ப்பார். தக்க காலத்தில் உன்னை தர்மபத்தி யாய்க்கொள்ள விரபுருஷன் வந்து சேருவான். பயப்படாதே! எழுந்திரு, தேவாலயம் செல் வோம். ஜனசங்கடி அடங்கிவிட்டது. இரவு வந்து எத்தனை நேரமாயிற்று! மஹிஸுதா, நானில்லாதவேளையில் ஆதியில் நடந்த ஸங்கதி களை நினைத்து துக்கித்திருப்பாய், இனி சிற் றையை விடு.

மஹிஸுதை மஞ்சரியின் தோளமீது சாய்ந்து “அன்புள்ள மஞ்சரி! நீ இல்லாவிட்டால் நான் உலகத்தி லிருந்திருக்க மாட்டேன்; எனக்காகவே உன்னை பகவான் ஏற்படுத்தியிருக்கி றார். காலவித்தியாலத்தைப் பார்த்தாயா! அது பது வயதுள்ள என் தந்தை மறுவிவாகம் செய்துகொண்டதால் ஸவபுத்தியைப் போக்க டித்து அன்பருபதேசத்துக்குட்பட்டு செய்யுத் தகாத காரியங்களைச் செய்கிறாண்டு கண் ணீர்விட்டமுதான். மஞ்சரி! காவன்திரத் தால் கண்ணீரைத்துடைத்து ஸமாநாஸப்படு த்தினாள்.

2-ம் பரிச்சேதம்.

ஸாரங்கபுரியில் அமரலிம்ஹன் அரசாண்டு வந்தான். அவன் திரபுருஷன், ஸகலமுள்ள வன், தார்க்கன், ஸத்யலேன், ஸத்குணி, மகா ராஜாவுக்குள்ள ஸகலாங்ககெல்லாம் அவனி டம் அஸுமீந்திருந்தன. அன்னிய தேசத்தாசு கள் அமரலிம்ஹனுக்கு கப்பங்கட்டி வந்தனர். பிரஜைக ளெல்லாம் அமரலிம்ஹனுனை யில் கஷ்டமென்பதைக் கனவிலும் நினையாமல் வாழ்ந்தார்கள். அமரலிம்ஹனுக்கு வித்தியா திரீ என்ற மனைவி இருந்தாள். வித்தியாதி உத்த மஸ்திரீகனின் குணரூபக்கியங்களை யெல்லாம் பெற்றிருந்தாள். பாதிவித்யமே பூஷணமென்

தும்; பதியே தெய்வமென்றும், பதியின் வார்த்தைகளைத் தர்மோபதேசங்களென்றும், திணைத்து, சித்யவிரதமாய் நடத்திவந்தான். மகாராஜாவுக்கு வித்யாதரி இருந்தவரை யாதொரு கஷ்ட நஷ்டங்களும் அணுகாமலிருந்தன. பட்டத்துக்குப் பின்னாலிலையே யென்று அமரலிம்ஹன் வருந்தும் போதெல்லாம் வித்யாதரி தன் புருஷனுக்காகவாவது பகவான். மன பிரக்ஞை சந்தானத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பான். சகலவகிருபையால் வித்யாதரிக்கு ஒரு கன்யாசக்தம் ஜெனினித்தது. அமரலிம்ஹன் மனம்பூரித்தது. குமாரிக்கு மஹிஸுதை யென்று பெயரிட்டான். மஹிஸுதை நாயைப்போல் ஸூத்தரவதியாயும், தந்தையைப் போல் வீரஸூ முன்னவனாயும் வளர்ந்தான். அமரலிம்ஹன் மஹிஸுதைக்கு ஸகல வித்தைகளையும் கற்றுவைத்தான். மகாபுத்திரசாலியான மஹிஸுதை சிமயில்வாமலே எல்லாவிதத்தையும் தேறினான். ஸங்கீதத்தில் அவன் பாண்டித்யம்பெற்றான். எதைப் பார்த்தாலும் கவனம் கட்டுவான். வீணையில் சூயல்கூடித்தான்டவமாவது போல் ஸம்பத்துக்குத் தக்கவராய் வாகிப்பான். ஸம்ஸ்கிருத கலேசகங்களுக்கு விபாகாணம்தவறாமல் அர்த்தமுரைப்பான். ஒருமுறை பேசுவாரம்பித்தால் முடியும்வரை அவன் வாயைப் பார்த்துக் கொண்டே ஜனங்கள் சிற்பார்கள். மிருதுபாஷையும் சாந்தகுணமும், தெய்வ பத்தியும், அவனிடம் விளங்கின. மஹிஸுதையின் வளர்ச்சியைக் கண்டு வித்யாதரி சந்தினைக் கண்ட ஸாகரம்போல்பொங்கினான். மாதாவுக்கு ஸமானவஸ்து உலகத்தில் எங்கேயுண்டு! வித்யாதரி மகாபுஷ்பவதியென்று ஜனங்கள் சொல்லிக் கொண்டாடினார்கள். அமரலிம்ஹன் ஆகந்தத்துக்கு அவனில்லை. வித்யாதரியின்கதை உலகத்தில் வெகுதினங்கள் நீடித்திருக்கவில்லை. மஹிஸுதையின் பதினாலாவது வயதில் வித்யாதரி மந்த்ருகுருகர்ப்பம் தரித்திருந்தான். அது சிதைவுண்டு ஜன்னிக்கண்டு வித்யாதரி அன்னுலகம் சென்றான். மாதாவிள் கியோகந்தால் மஹிஸுதை அடங்காத்துயரங்கொ

ண்டான். அமரலிம்ஹன் பத்தியின் மரணத்தைச் சகியாமல் துக்கித்தான். மஹிஸுதையைத் தவிர அவன் ஐக்யமத்தைக் கோருகிறவர்கள் வாகுமில்லை. தாயிழந்து புலம்பும் தன் புதல்வியைத்தேற்றி அவளை முன்னிலும் பதினமடங்கதிகமாய்ப் பரிபரலித்துவந்தான். இரண்டொரு வருஷங்களானதும் ஒரு சிற்றரசன் பெண் ருபவதியாயிருக்கிறுள்ளன் கேள்விபுற்று அமரலிம்ஹன் அவனைப் பார்த்து விவாஹமும் செய்துகொண்டான். அவன் பெயர் அம்பிகா. அதிசேக்கிரத்தில் அம்பிகை தன்னதிகார ஆடம்பரங்களை ஸாரங்கபுரி ஆண்மனையில் நடத்தினாள். மகாராணியென்ற கர்வம் கிமிஷத்துக்கு கிமிஷம் அதிகரித்து வந்தது. ஸர்வாதிகாரியானாள். மஹிஸுதைக்குள்ள மரியாதைகளைப் பார்க்க அம்பிகைக்கு இஷ்டமில்லை. சீக்கிரத்தில் அவளைத் தாழ்த்தவெண்ணினாள். அமரலிம்ஹனை வசியப்படுத்தவெண்ணினாள். அவன் அர்ப்ப புத்தியுள்ளவனல்ல. ஏதோ கர்வமவத்தால் கல்யாணமாயிற்றென்றாலும் அம்பிகையின் மனப்படிபெயல்வாம் அவன் கூத்தாட மாட்டான். மஹிஸுதைக்குத்தனிபான. ஆண்மனிபிருந்தது. அவளுக்கு தால தாலிகள் பரிஜனங்களெல்லாயிருந்தன. காணிலும் மாணிலும் தந்தை மகளைப்பார்க்க வருவார். அவளை வெகு பசுமாய் வளர்த்துவந்தார். அம்பிகைக்குப் பொருமை அதிகரித்தது. அநேக உபாயங்களைச் செய்தான். ஒன்றும் நிறைவேறவில்லை. தன் ஸஜோதாளுக்கு மஹிஸுதையை விவாகம் செய்துகொடுக்குமாறு அமரசிம்ஹனிடம் ஏற்பாடுசெய்தான். அமரலிம்ஹனுக்கு மகத்தான கோபமுண்டாயிற்று. அம்பிகையைக் கடிந்துகொண்டான். ஆனால் அம்பிகை செய்யும் பணிவிடைக்கு மனமகிழ்ந்து சில ஸமயங்களில் அவன் வார்த்தைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வான். அம்பிகை வயதுவந்த பெண்ணை அடிக்கடி தாங்கள் போய்ப்பார்ப்பது பிறர் குறைகூற இடமாகும். இரண்டாக்கல்புண்ணம் எதற்காகச் செய்துகொண்டான்! ஸ்திரீஸோலனைன்று வாய்க்கு வந்தபடி உவதுகிறார்கள். தம்

கள் வயதுவந்த பெண்ணை அடிக்கடி பார்க்கச்
செல்வது வம்புக்கிடமாய் கிட்டது என்று
போதித்தான். இவ்விதமே ஒவ்வொரு ஸர்
தர்ப்பத்திலும் தன் போதனையால் அரசனை
வசியப்படுத்திக்கொண்டான். மஹீஸுதைக்கு
அம்பிகையின் குயுத்திகள் தெரிந்தன. முன்
போல் தகப்பன் தன்னிடம் பிரியமில்லாத
தைக் கண்டு குக்கித்தான். சிற்றண்ணை அடிக்க
டி இவன் அண்மனைக்கு வருகிறதெவழக்கம்.
மஹீஸுதைக்கு புத்தி யுணர்ப்பதுபோல் சில
வார்த்தைகளைச் சொல்வான். பெண்ணை ஸ்தி
ரிகள் விவாஹமில்லாமலிருப்பது பிசகாய் முடி
யும். உன் தந்தையிடம் சொல்லி கூடிய சீக்கி
ரத்தில் வாளைத்தேடி கல்பாணம் முடிக்கிறேன்
என்பான். மஹீஸுதை வீணை வாசித்தால்
என்ன இயலு எப்போது பார்த்தாலும் லொ
ட்டுலொட்டென்ற ஒசை விவாக மில்லாதவன்
எந்த ஸுகந்ததுக்காக வீணைவாசிக்கிறான்! இனி
மேல் கூடாதென்று நிறுத்திவிட்டு வேண்டும்
என்று கட்டினபிலொன். ஆடம்பரம் அவன்
காரம் ஸந்தே ஸாஹித்யங்களை யெல்லாம் சீக்கி
ரத்தில் ஒழித்தான். அம்பிகையின் கோடுமை
ஸகிக்க முடியவில்லை. மஹீஸுதைக்கு சிற்
றண்ணின்மேல் கோபமில்லை. அதியாத்த
னத்தால் இவ்விதம் செய்கிறுனென்று அவளுக்கு
காக பச்சாதாபப் படலானான். அம்பிகை
மஹீஸுதை தன் அதிகாரத்துக்குட்பட்டு
நடக்கிறா இல்லையாவென்று அடிக்கடி கல்
னிப்பான். கிவேகசாலியான சாதுருமாரி அம்
பிகையின் வார்த்தையைத் தன்னாமல் ஒவ்
வொரு காரியமும் நடத்திவந்தான். அம்பிகை
யின் மனம் அத்துடன் சாந்தமாயிற்று! சாது
ருமாரியைப் பொறுமைவைக்கண்டு பொறு
மைகொண்டான். மாவலிமஹன் மகளுக்கு
கிவாஹம் செய்வதில் கவலைப்படவில்லை பென்
றறிந்து, அடிக்கடி, சகுபதிசுத்துக்கு மஹீஸு
தையைக் கொடுப்பது கவலென்று போதித்
தான். மஹீஸுதையின் கல்லகாலமே அமா
லிமஹனை அவ்விதத்தில் பிரவேசிக்காமற்
செய்தது. சில தினங்கள் கழிந்த பிறகு

அதைப்பற்றி யோசிக்கலாமென்று மனைவிக்
குச் சொல்கிறிட்டான்.

இப்போது சகுபதி சந்த அண்மனையோடு
வந்திருக்கிறான். தன் ஸஹோதரியின் தைச்
பத்தால் அடிக்கடி மஹீஸுதையின் கிரிதித்
குப் போகலானான். ஆடம்பரத்தில் அஞ்சின
தும் நாளடைவில் தாாளமாய் நடந்தான்.
மஹீஸுதை எவ்விதத்திலும் தன்னையே யடை
வான் என்ற விச்சயம் அவனுக்கிருந்தது. அவ
ன் னை மஞ்சரியோடு பேசுவான். அவன் மூல
மாய் மஹீஸுதையின் மனோபிப்பிராயத்தைத்
தெரிந்துகொள்ள முயன்றான். இராதருமாரி
யின் கிவேகத்துக்குப் பிரதிபிம்பம்போல்
மஞ்சரி அமைந்திருந்தான். அவன் சதவை
யானதால் சகுபதிசந்தோடு ஸமயானுஸாரமா
ய்ப்பேசி மஹீஸுதையின் கிஷயத்தில் அவ
னுக்குள்ள எண்ணத்தை அறிந்துகொண்டான்.
ஒருநாள் சகுபதிசந்து மஹீஸுதையின் அண்
மனையில் தாாளமாய் ஸஞ்சரித்த போது
மஞ்சரி இராதருமாரியிருக்கு மிடத்தில் நீர்
அடிக்கடி வரக்கூடாதென்றான். அவன்
வார்த்தைக்கு அவன்கோபப்பெட்டுக் காக
யதனம் ஏன் அதிகாரத்துக்குட்பட்டு அடி
மை போல் நடக்கவேண்டியவனாயிருக்கிறான்.
நான் இப்போது வருவதற்கு யாருடைய
ஆசைமும் செல்வது. இனி எப்போதாவது
இவ்விதம் சொல்வாயாகில் தக்க சினைப்படை
வா யென்றான். மஞ்சரி மிகுந்தகோபத்துடன்
கன்யாஸ்திரியிருக்கும் மந்திரத்தில் சீவரத்
கூடாதென்றால் ஏதேதோபிதறயுகிறாய்! இனி
மேல் இவ்விதம் பேசுவாயாகில் தகுந்த பலன்
கிடைக்கும்! ஒடிப்போவென்றான். சகுபதிசந்து
தனியாயிருந்ததால் மஞ்சரியின் கோபத்தைக்
கண்டு பயத்தோடினான். தன் ஸஹோதரியிடம்
இச்சங்கதிகளைத் தெரிவித்தான். அவளுக்கு
ஆக்ரஹமுண்டாயிற்று. எவ்விதத்திலும் மஹீ
ஸுதையை தன் சகோதரனுக்கு கிவாகம் செ
ய்தே திருவேனென்று கந்தனம் கட்டிக்கொ
ண்டான்.

அமாவலிமஹனிடம் சொன்னால் அவன்

மஹீஸுதைபின் கல்யாணம் இப்போது முடிபாதென்கிறது. என்ன செய்கிறது! மஹீஸுதையை நல்ல வார்த்தைகளால் வசயப்படுத்தலா கென்றெண்ணினான். பட்டித்துக்கு புத்திரனில்லாததால் மஹீஸுதைபின் கர்ப்பத்திலுதிக்கும் புகல்வனுக்கே ராஜ்யம் கிடைக்கும். அப்போது தனக்கு யாதொரு பாக்யமுமிராது. ரகுபதி சந்துக்கு அவனை மன்னது விட்டால் ராஜ்யம் யாருக்கும்போகாது அமரலிம்ஹன் இதற்கு ஸம்மதிக்கவில்லை. அவன் சிரேஷ்டனான வரணத் தேடுகிறான். மஹீஸுதையைப் போல் ரூபவதிக்கு உத்தம வரன்கிடைப்பது கஷ்டமல்ல. அவன் குணம், புத்திவிக்கை முதலியவைகளில் தேர்ச்சியடைந்திருக்கிறான். அவனிடம் நான் எவ்விதமுறைப்பேன்— என்று யோசனை செய்து அடிக்கடி பெண்ணின் அர்த்தப்பூத்துக்குப் போகத்தலைபட்டான். அவனோடு பேசுவதும், நல்லவன் போல் நடப்பதும், விவாஹ விஷயத்தில் மனம் செல்லும்படி போதிப்பதும், பெண்களிருக்க வேண்டிய கடமைகளை எடுத்தோதுவதுமாயிருந்தான். விசயத்திலும் சார்த்தத்திலும் மரியாதையிலும் மஹீஸுதைக்கு சிகர யாருமில்லை. யென்று சொல்லும்படி சிற்றன்னை கூடும் சொற்களை வெகு கவனமாய்க் கேட்பான். அவனைத் தாயென்றே மதித்து பக்தி செய்தான். அம்பிகையின் ஸுஹோதரனை மனந்துகொள்வது மஹீஸுதைக்கு இஷ்டமில்லை. அந்த பிரஸ்தாபம்வந்திபோதெல்லாம் அம்மணி உலக ஸம்பந்தத்தால் துக்கமுண்டாகும். சித்தாந்தத்தையடைபயப் பிரயாணைப்படுவேண்டும். ஆத்மார்த்தமான காரியங்களைச் செய்வதில் மட்டுமே மனம் ஸந்தோஷப்படுகிறது. இகலோக பாக்யங்களில் எனக்குக் கிஞ்சிதமும் கிருப்பமில்லை. தோற்றப்படுவதெல்லாம் அழியும். அழியப்பொருளை நான் தேடுகிறேன். தாயே இனிமேல் கல்யாணத்தைப்பற்றி தாங்கள் பேசாதிருக்கும்படி கிரியமாய்க் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேனென்று நமஸ்கரித்தான். அம்பிகைக்கு மனம் கொதிந்தது. அவன் சிறி என்

னா. வேதார்த்தம்பெய்கிறது! இந்த அற்பத்தை லக்ஷியம் பண்ணினது என்மேல் குற்றம், நல்ல திருக்கடும்! என்று எழுந்துபோய்விட்டான்.

மஹீஸுதை அம்பிகையின் கோபத்தை ஒரு பொருட்டா எண்ணவில்லை. அவள் தன் பாடங்களைக் கவனித்தான். அம்பிகை அமரலிம்ஹனோடு “மஹீஸுதைக்கு பைப்பம்பிடித்தது: அவள் சிக்கிரத்தில் காமாலேசன்கொண்டோடி விவாஹம் எனக்கு பயமாயிருக்கிறது. துரிதத்தில் அபவாதம் வந்துவிடும். நீங்கள் தக்க முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளாவிட்டால் நான் தற்கொலை செய்து கொள்வேன்” என்று கண்ணீர் பெருக மாயவேஷம் போட்டான். அமரலிம்ஹன், பெண்ணைப்பற்றி அம்பிகை சொன்னவுடன் தக்கூணமே மஹீஸுதைபின் அரண்மனைக்குச்சென்றான். தந்தையின் வரவைக்கண்ட ருமாரி நமஸ்கரித்து நின்றான். அமரலிம்ஹன் கிருபாநிருஷ்டியுடன் அவனைப் பார்த்து ஆசைவதித்து சில கேள்விகளைக்கேட்டான். “மறுமொழி ஸரியாயவாக்கண்டு அம்பிகையின் கிருத்திரமமென்றறிந்தான். அவன் மனதிலுரு யோசனைபுண்டாயிற்று. புத்திரியை நேரக்கி வத்தே உன் தோழியுடன். நேகாபுத்திலுள்ள உன் தாய் வலித்த வித்யாதரி விராஸத்தில் கிளங்கரிருக்கிறாய். வென்று கேட்டான். மஹீஸுதைக்கு அடங்காச் சந்தோஷமுண்டாயிற்று. அப்பா மஞ்சரியோடு நான் அங்கே உத்தராவதமாய் காலங்கழிக்கிறேன். உத்தரவு கொடுக்கவென்றான். அமரலிம்ஹன் சேனைகளோடு மஹீஸுதையை வித்யாதரி விராஸத்துக்கணுப்பினான். மஹீஸுதைக்கு தந்தைசெய்த ஏற்பாட்டால் தொந்தரவுநீங்கிற்றென்று மனமகிழ்ச்சியுண்டாய் மஞ்சரியோடு விநோத மாயத்தாலம் கழித்தான்.

A CATECHISM OF THE BHAGAVAD-GITA.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நம:

ஸ்ரீ பகவத்கீதை வினாவிடை.

(சிறுவர்களுக்குப் பயோகமாக எழுதப்பட்டது.)

IV.

1. ஸ்ரீ பகவான் அருச்சுனனுக்கு உபதேசித்த இந்த சாங்க்ய யோகமும் கர்மயோகமும் அத்தற்குமுன் யாவர்க்காயினும் உபதேசிக்கப்பட்டதுண்டோ?

உண்டு. இந்த யோகங்களை ஸ்ரீ பகவான் முதலில் சூரியனுக்கு உபதேசிக்க, சூரியன் அவன் புத்திரனாகிய மதுவக்கும், மது அவன் புத்திரனாகிய இஷ்வாகுவுக்கும், முறையே உபதேசித்தார்கள். இவ்வாறு இவை ஒரு வர்பின் ஒருவராக அநேக ராஜ ரிஷிகளுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு, லோகத்தில் பெரியோர்களால் அறியப்பட்டிருந்தன. இந்த முக்தி சாதனமான யோகங்கள் பின்பு வெகு நாட்செல்லுகைபால் பலகாரணங்களாலும் உபதேசிப்பவரும் கற்றுக்கொள்வரும் இல்லாமல் முடிவில் ஒருவர்க்கும் தெரியாமலே போய்விட்டன. இப்போது அவற்றை அருச்சுனனுக்கு ஸ்ரீ பகவான் மதுபடியும் லோகோபகாரமாக உபதேசித்தருளினார்.

2. ஸ்ரீ பகவான் இந்த கிருஷ்ணாவதாரத்தில் சூரியனுக்கு உபதேசித்தாரென்று கொள்ளக் கூடாததனினாலே, முன்னொரு அவதாரத்தில் உபதேசித்திருக்க வேண்டும். ஆகையினாலே ஸ்ரீ பகவான் எந்தெந்தக் காலங்களில் எத்தகை எவ்வாறு அவதரிக்கிறார்?

உலகமன்னத ரீப்பெருக்குப்போலே இடையறாமல் அநாதியாகத் தொடர்ந்து வருதலினாலே, லோகோபகாரமாக ஸ்ரீ பகவான் அநேக அவதாரங்களை எடுத்திருக்கிறார். மதுஷ்யாகிய நமக்கு எப்படியோ அப்படியே ஸ்ரீ பகவானுக்கும் அநேக ஜன்மங்கள் ஆயிருக்கின்றன.

ஆயினும், நமக்குப் பூர்வ ஜன்மஞானம் இறியும் இல்லை. ஸ்ரீ பகவான் சர்வஜ்ஞராதலினாலே அவர் முன்பிறப்புகள் எல்லாவற்றையும் அறிவார். அன்றியும் ஸ்ரீ பகவானுடைய ஜன்மங்கள் நம்முடைய ஜன்மங்களைப்போல கர்ம வசத்தால் உண்டாதல் இல்லை. லோகாறுக்காததின் பொருட்டு மாயையினால் சுதந்திரமாக இச்சைப்படி எடுக்கப்படுகின்றன. எந்தெந்தக் காலங்களில் தர்மத்தக்குக் குறையும் அதர்மத்துக்கு அபிவிருத்தியும் உண்டாகின்றனவோ அந்தந்தக் காலங்களில் அதர்மத்தை நீக்கி தர்மத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டும், துஷ்டர்களை நிகரகித்துச் சிஷ்டர்களைப் பரிபாலித்தற் காகவும் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் ஸ்ரீ பகவான் அவதரிக்கின்றார். ஆகையினாலே ஸ்ரீ பகவானுடைய அவதாரங்களைக் கேவலம் மனுஷ்யப் பிறப்புப்போல எண்ணாமல் அதுக்கார்த்தமாக எடுக்கப்படு மென்று எண்ண வேண்டும்.

3. ஸ்ரீ பகவான் இப்படி அநேக அவதாரங்களையெடுத்து அநேக காரியங்களைச் செய்யின் அவருக்குக் கர்மநாதம் உண்டாகாதோ?

உண்டாகாது. ஏனெனில், ஸ்ரீ பகவான் செய்யும் காரியங்களெல்லாம் தமக்கொரு பிரயோசனத்தைக் கருதாமல் லோகாறுக்காததின் பொருட்டே, கிருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் செய்யப்படுதலினாலே அக்கர்மங்கள் அவரைப் பாதிக்கமாட்டா. எப்படி. யெனில், சியாயாதிபதி ஒருவன் சியாய விசாரணை செய்து, கொலை முதலிய குற்றம் செய்தவர்களைத் தூக்கிவிட்டுக்கொல்லல் முதலான தண்டனைகளை விதித்துச் சித்திக்கிலும் அதனால் அவனை ஒரு தோஷமும் சாராததுபோல என்றறித. ஸ்ரீ பகவான் அவரவர்கள் கர்மங்களுக்குத் தக்க படி மனிகரை கால்வகைச் சாதிகளாலும் பிறக்கச்செய்து அவ்வாறு கர்மங்களுக்குத் தக்க பலன்களைக் கொடுப்பினும் அவருக்கு அகக் காரமும் பண்பேகையுமில்லாமையினாலே அக்கர்மங்கள் அவரைப் பாதித்தல் இல்லை.

4. கர்மாவது யாது? சிகர்மம் என்றால் என்ன? அகர்மாவது யாது?

இவற்றில் கின்றும் ஒருவன் நீங்குவ தெப்ப்படி?

கர்மங்களாவன, வேதசாஸ்திரங்களில் அவரவர் வர்ணசிரமங்களுக்குத் தக்கபடி வெவ்வேறுகச் செய்பதற்க்கவையென்று விதிக்கப்பட்ட காரியங்களாம்; அகர்மாவது, அவ்வாறே செய்யத்தக்கதவையென்று விதிக்கப்பட்ட செய்கைகளாம். அகர்மாவது யாதொரு செய்கையு மில்லாமல் செயலொழிந்திருப்பதாம். இம்முலகையான கார்யங்களும் தேக இந்திரியங்களுக்கேயன்றி நிரவிகாசமாகிய ஆத்மாவுக்கு இல்லவேயில்லை. எவன் இவ்வுண்மையை அறிந்து பலாபேகையைய கிட்பித்தனக்கு விதிக்கப்பட்ட காரியங்களுக்குச் செய்கின்றானோ அவன் கர்மபத்தக்கை அடையமாட்டான்.

5. இவ்வாறு ஆத்மாவுக்குக் கர்மமும் கர்மபத்தமும் இல்லையென்று நிச்சயமாக அறிந்தவன் எப்படி யிருப்பான்? யாது பயனை அடைவான்?

இந்த மேலான ஞானத்தைப் பெற்றவன் கார்யத்திலும் பராபேகையும் சங்கற்பமும் கெள்ளமாட்டான். எப்போதும் திருப்தியடைந்து ஒருவரையும் ஆசிரியிக்காமல் சுதந்திரனாயிருப்பான். தேக மனேந்திரியங்களை வசப்படுத்தி எல்லா உடைமைகளையும் கிட்டொழிந்து தேகம் சிற்றற்றுவேண்டிய அத்தயாவச்யமான சில காரியங்களையும் செய்துகொண்டிருப்பான். யதேச்சையாகக் கிடைக்கும் பொருளால் சத்துஷ்டியடைந்து சுகதுக்கங்க ளால் மனம் சலிவராமல் பொருமை நீங்கி எல்லாகிடத்திலும் ஒரு தன்மையாக கிருப்பான். நான், எனது என்னும் இருவகையினபற்றும் நீங்கி ஜீவன்முத்தைய ஆத்மஞானத்தில் நிலைபெற்றவனாய் சகவார்ப்பணமாகக் கர்மங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பான். இப்படியிருக்கும் ஞானி எவ்வகையான காரியங்களைச் செய்தபோதிலும் அவனுக்குக் கர்மபத்தமும்

பாவமும் துன்பமும் இல்லை. இந்த ஞானத்தில் நிலைபெற்றிருப்பவன் ஞானயஜ்ஞத்தைச் செய்பவனாகச் சொல்லப்படுவான். இந்த ஞானயஜ்ஞம் வேறு பலவிதமான யஜ்ஞங்களிலும் மேலானது.

6. வேறு பலவிதமான யஜ்ஞங்கள் எவை?

(a). நெய்யயஜ்ஞம், அதாவது தேவர்களுக்குத் திருப்தி புண்டாகும்படி வேத சிதிப்படிச் செய்யப்படும் பசுபந்தம், அசுவமேதம் முதலான யாகங்கள். இவற்றால் தேவர்களை மகிழ்வித்து அவர்களிடத்திலிருந்து மழை முதலான வளங்களைப்பெறலாம்.

(b) இந்திரியசிக்கமாகிய யஜ்ஞம். அதாவது, மெய் வாய் கண்மூக்குச் செவியென்னும் ஐந்து இந்திரியங்களையும் விஷயங்களில் போக்காமல் தடுத்து வசப் படுத்துதல். இது தியான யோகத்துக்கு இன்றியமையாத தாதலினாலே இதுவும் ஒரு யஜ்ஞகர்மமாகக் கூறப்படும்.

(c) சப்தாதி விஷயங்களை இந்திரியங்களில் செலுத்தல். அதாவது சப்தாதி விஷயங்களில் கின்றும் இந்திரியங்களை மீட்டு அவற்றைச் செல்லத்தக்க நெறியில் செலுத்ததல். இதுவும் மனோநிச்சகத்துக்கு இன்றியமையாதது.

(d) மனோநிச்சகமாகிய யஜ்ஞம். அதாவது இந்திரிய வியாபாங்களைத் தடுத்து கவாசபந்தனம் செய்து அதனால் சதா ஒடிக்கொண்டிருக்கும் மனசைப்பற்றப் பொருள்களிலே ஓடவிடாமல் ஆத்மந்யானத்திலே நிறுத்துதல். இதனால் சித்த சத்தி பெற்று ஆனைசன் நீங்கிப்பேரின் பத்தை அடையலாகும்.

(e) இவைதவிர, தானம் கொடுத்தல், தவம் செய்தல், யோகாப்பாசம் செய்தல், ஞானசாஸ்திரங்களைக் கற்றல், ஞானத்தை அடைதல், பிராணாயாமம்செய்தல் இவையெல்லாம் சற்காரியங்களே யாதலினாலும் முத்தி சாதனமாகலினாலும் பலவகையான யஜ்ஞங்களாகவே கூறப்படும்.

இவ்வாறு எஜ்ஞங்கள் பலவகைப்படும். இந்த எஜ்ஞங்களில் எதைப்பயிலும் ஒன்றைச் செய்து வருபவர்கள் நாளடைவில் ஞானத்தைப்பெற்று பிரஹ்மகைவையத்தைப்பெறுவார்கள். யஜ்ஞம் செய்வதவர்களுக்கு இம்மையிலும் நன்மையிலும், மறுமையிலும் நன்மையிலும்.

7. எல்லா யஜ்ஞங்களிலும் ஞான யஜ்ஞம் ஏன் மோலானதாகச்சொல்லப்படுகின்றது?

மற்ற யஜ்ஞங்களைத் தனித்தனிச்செய்து பெறும் பலன்களை எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே அவற்றிலும் பல்லாயிரம் மடங்காக ஞானத்தால் ஒருவன் பெறக்கூடும். ஏதோ லென்னில், கிணறு முதலான சிறிய நீர் நிலைகளினால் ஒருவன் ஸ்நான பாணிகளுக்கு அடையும் பிரயோசனம் எல்லாவற்றையும் ஓர் பெரிய ஏரியினாலும் பெறக்கூடியது போல வேதகர்மங்களைச் செய்து அடையும் பயன்கள் எல்லாவற்றையும் பிரம்மிஷ்டனான ஒருவன் தன் ஞானத்தினால் அடையக்கூடும்.

8. இந்த ஞானத்தை ஒருவன் எவ்வாறு பெறுவது?

கர்மங்களைச் செய்து சித்த சத்தியைப் பெற்ற ஒருவனுக்கு நித்யாநித்தியவலையிலேயே கம் முதலான சாதன சதுஷ்டயங்களும் உண்டாக அந்நிபிஷ்ட சந்தருகையுடைய அடையச் சேவித்து அவருடைய அருளுக்குப் பாத்திரனாகி அவரால் உபதேசிக்கப் பெறவேண்டும்.

9. இந்த ஞானத்தால் ஒருவன் அடையும் பயனென்ன?

தானல்லாத தேகத்தையும் தனதல்லாத மனைகளை மக்கள் சற்றும் பொருள் முதலானவற்றையும் தானாகவும் தனதாகவும் எண்ணியாத மோகம் நீங்கி, சர்வஜ்ஞவன்களும் தானும் சர்வஜ்ஞம் அப்போதும் என்கிற அறிவுண்டாகப் பெற்று, அதனால் பரவங்களைல்லாம் நீங்கப்பெறுவான். ஞானத்தைப் போலப் பாவங்களை நீக்கிப் பரிசுத்தமாய் கையல்ல சாதனம் வேறொன்று மில்லை. இந்த ஞானத்தால் பின்பு மோகத்தையும் பெறுவான்.

“FREE FROM BONDS.”

(THE AUTOBIOGRAPHY OF A TALUQ GUMASTAH)

• அவிழ்த்துவிட்ட சுழுதை

(0283 வது பக்கத்தொடர்ச்சி)

மறுநாள் மொழிபெயர்க்கும் பாடத்துக்கு ஒரு புதிய வாத்தியார் வந்தார். அவர் புதிதாய் பி. ஏ. பட்டம் பெற்று எம். ஏ. பரீட்சைக்குப் படித்துக்கொண்டிருந்தார். வயதில் சிறு பிள்ளைதான். நடராஜனைக்காட்டிலும் நாலு வயது கூட இருக்கலாம். அவரைக்கண்டதும் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் ஓர் வித சந்தோஷமுண்டாயிற்று. மொழிபெயர்க்கும் பாடத்தில் தினம் பத்து கலோகங்களுக்கு மேல் நடத்த வாத்தியாருக்கு இடங்கொடுக்கக் கூடா தென்னும் ஒரு கட்டுப்பாடு பிள்ளைகளுக்குள் வழங்கிவரும் ஏட்டிலெழுந்தாச் சட்டங்களிலொன்று இருந்தது. சர்வகாச மிருத்தால் பத்து கலோகங்களுக்குமேல் வேண்டுமானாலும் நடத்தலாம் என்பது உபாத்தியாயர் திருவாய்மலர்ந்தருளிப் பிள்ளைகள் ஒப்புக்கொண்ட சட்டங்களில் ஒன்று. ஆனால் பிள்ளைகளாக இஷ்டப்பட்டு சர்வகாசம் கொடுத்தாற்றுவேன்? இல்லாவிட்டால் உபாத்தியாயர் என்ன செய்வார் பாவம்! ஒவ்வொருவனும் வந்து அவனைவனித்ததில் உட்காருவதற்கே பத்து நிமிஷமாகும். பிறகு எழுந்து படிக்கச்சொன்னால் நடத்தத்தடிக் கொண்டு ஒவ்வொரு எழுத்தாகப் படிப்பார்கள். உபாத்தியாயர் புதிதாய் இருந்தவிட்டால் அவரை ஏமாற்றுவது இன்ன மெனிது. பழையவாத்தியார் பாடம் நடத்துவதில் அனுஷ்டத்து வந்த வழக்கங்களைப்பற்றிப் புதுவாத்தியாருக்குப் பிரசங்கம் செய்ய ஆரம்பிப்பார்கள். ஆனால் எவ்வளவு முயன்றும் இன்றைக்கு வந்த புதுவாத்தியாவை ஏமாற்ற சரிப்படவில்லை. அவர் வந்த உடனே வருப்புப் பிள்

னைகள் பெயரைக் கப்பிட்டு ஒவ்வொருவனாக ஆஜர் பார்த்தார். ஆஜரில்லாதவர்களைப் பின் னிட்டு வந்தாலும் வகுப்பில் சேர்க்காமல் வெ னியே நிறுத்திவிட்டார். பாடம் நடத்தும் வழக்கத்தைப்பற்றி ஏதாவது பிள்ளைகள் பிர சங்கம் செய்ய ஆரம்பித்தால் “எல்லாம் எனக் குத் தெரியும்; நிறுத்துங்கள்.” என்று அட க்கிவிட்டார். தான் கேள்விகேட்கும் மாதிரி யினாலேயே, பிள்ளைகள் வாயிலிருந்து சரியான பதிலை வருகித்தார். அவர் கேட்டு, நயத் தில் எப்பேர்ப்பட்டவனுக்கும் எனக்குத் தெரியாதென்று சொல்ல வெட்கமாயிருந்தது. யாராவது தப்பாக பதில் சொன்னால், அதில் இன்ன இடத்தில் தப்பு இருக்கிறதென்று அவ னையே கண்டுபிடிக்கச் செய்து, அவன் வாயி லாலேயே சரியான பதிலையும் வருகித்த பிறகு தான் அவனை விடுவார். இத்தனைக்கும் அவ ருடைய கேள்விகள் ஒன்றன்மேலொன்றாய் வருகிற நிலைத்தில் எவ்விதம் இவருடைய வேகத்தை அடக்கலாம் என்று யோசிக்க பிள்ளைகளுக்கு சாவகாசமில்லை. தான் சலோ கத்தைப் படிக்கிற மாதிரியிலேயே அர்த்தம் தெரியும்படி செய்தார். கருக்கிச் சொல்லின், எங்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதே அவரு டுக்கு ஒரு ஆர்வத்தையும் உத்ஸாஹத்தையும் உண்டு பண்ணும் விஷயமாட்டாச இருந்தது. பிள்ளைகளுக்கும் படிப்பில் அதே மாதிரி உத் ஸாஹத்தை உண்டு பண்ண வேண்டுமென்று கருத்திள்ளவர் போல் பிரயாசைப் பட்டார். ஆகக்கூடி எவ்விதத்திலும் அவர் புதுவாத்தி யாராகவே இருந்தார்.

மூக்கரல் மணியாயிற்று. இன்னும் கால் மணிதான் பாடம். பத்து சலோகங்களும் முடிந்து விட்டது. இதற்குமேல் கிடுகெடும்ப யாரும் படித்துக்கொண்டு வரவில்லை. எழுத்து படிக்கச் சொல்லப்பட்ட பிள்ளைகளில் ஒவ்வொ ருவனும் உறை ஆரம்பித்தான். உடனே மற்றப் பிள்ளைகளெல்லாவையும் கிட்டுகிட்டு வகுப்பு முதலில் உட்கார்த்திருந்த பிள்ளைகளில் யா

ராவதிருக்கிறாள் என்று பார்த்தார். என்னை எழுத்து படிக்கச் சொன்னார், உடனே மற்றப் பிள்ளைகளெல்லாம் தப்பித்தோமென்று பெரு மூச்சு விட்டார்கள். இன்னும் உள்ள கால் மணிப்பொழுதில் வாத்தியாருக்கு வேறு யா சையும் கேள்வி கேட்கவேண்டிய அவசியம் வைக்காமல் சரியாக பதில் சொல்லிப் பொழு தைப் போக்கிவிடுவேனென்று அவர்களுக்கு என்னிடத்தில் நம்பிக்கை. என்னைப் படிக்கச் சொன்ன உடனே மாமுலிவும் மணியனும் நா ங்கள் உட்கார்த்திருந்த விசுப்பலையில் கோடு கிழித்துப் “பதினேந்தாம் புலி” என்னும் ஆ ட்டத்தைத் திருட்டுத் தனமாய் ஆட ஆரம்பித் தார்கள். நாலும் இரண்டு மூன்று சலோகம் படித்து சரியாய் இங்கிலிஷ் ரொக்லிக்கொண்டு போனேன், வாத்தியாரும் “பேஷ்! அதுசரி!” என்று என்னைத் தட்டிக்கொடுத்துக் கொண்டு வந்தார். கடைசியில்,

“தூல்தம் ரதமாவோக்பலக்ஷ்மணஞ் சமுஞ்சமுரு: சிஷ்யமாஞ்ச் துத்திக்ளும் வீதாம் சோகல்மமா விசத்”

என்னும் சலோகத்தைப் படிக்கையிலே என் க்குக் குரல் சமழமத்தது. மணியன் ஆட் டத்திலிருந்தபடியே என்னைப்பார்த்து “இவ ன்குடப் படிக்காமல் வருவானு என்ன?” என் பதபோல் முணுமுணுத்தான்.

மறுபடியும் நான் கூடிய மட்டும் நன்னைத் தானே அடக்கிக்கொண்டு படித்தேன். இங் கிலிஷ் சொல்ல ஆரம்பித்து இரண்டு வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, இதற்கு முன்படித்த சலோகங்களின் அர்த்த மெல் லாம் ஞாபகத்துக்கு வந்து பேசமாட்டாமல் தோண்டியி லடைத்துக்கொண்டது. கண்க ளில் நீர் நதும்பிற்று. இதைப்பார்த்த உட னே போதும்! நீ உட்காரு” என்று சொல்லி விட்டு வாத்தியார் அடுத்த பையனை எழுந்திரு க்கச் சொன்னார். அடுத்த பையன் வெள்ளை க்காரப் பையன். அவன் நடுப்பனருக்கு எ ன்சினியர் உத்தியோகம். எண்ணுது ரூபாய் சம்பளம்.

அவருடைய கிரீப்பந்தத்துக்காக அப் பை யன் சம்ஸ்கிருதம் படித்தானே ஒழிய அவனு க்காக அந்த பாஷையில் ஆவனில்லை.

உபாத்தியாயர் எழுந்து படிக்கச் சொன்ன வுடனே “எனக்குத் தெரியாதையா! நான் பத்து கலோசத்துக்கு மேல் படித்து வர வில்லை” என்றுள்.

“ஏன்?” என்று உபாத்தியாயர் கேட்டார்.

“பழைய வாத்தியார் தினம் பத்து கலோ கம் தான் பாடம் என்று ஏற்படுத்தி யிருக் கிறார், ஐயா” என்று வெள்ளைக்காரப் பைபன் சொன்னான்.

வாத்தியார் “அப்படித்தானா?” என்றார். யாரும் பதில் சொல்லவில்லை.

“சட்டாம்பிள்ளை யார்?” என்றார். எல் லோரும் என்னைக் காண்பித்தார்கள்.

“எப்படி வழக்கம்?” என்று வாத்தியார் என்னைக் கேட்டார்.

“கிசேஷமாய் பத்து கலோசத்துக்கு மேல் ஆகாது” என்றேன்.

“அதாவது?” என்று வாத்தியார் அழுத் திக் கேட்டார்.

“பொழுதிருந்தால் பத்து கலோசத்துக்கு மேலும் நடத்தலாம் என்று பழைய வாத்தி யார் சொல்லி இருக்கிறார். ஆனால் அதற்கு மேல் சாவகாச மிருக்கிற வழக்கமில்லை.” என் றேன்.

“வெள்ளைக்காரன்! கிசுபலகை மேலேறி லில்” என்று வாத்தியார் சொன்னார்.

“அந்தக் குள்ளப்பயிலி இன்றைக்கு நசுக்கி விடுகிறேன் பார்!” என்று என்னைப் பார்த் து முழுமுனுத்துக் கொண்டே வெள்ளைக் காரன் பலகைமேலேறினான்.

பள்ளிக்கூடம் கலைந்ததும் மணியன் வெளி யேவர கொஞ்சம் தாமதித்தது. அதற்குள் ளாக வெள்ளைக்காரன் என் கழுத்தைப் பிடி

த்து ஒரு உலுக்கு உலுக்கிக் கன்னத்தில் ஒரு அறை அறைத்தான். உடனே பக்கத்தில் இருந்த பைபன்களெல்லாம் கைகொட்டிச் சிறித்தார்கள்.

“இவன் சட்டாம்பிள்ளையா யிருந்தால் 10 கலோசத்துக்கு மேல் எப்படி படித்துக் கொ ண்டு வரலாம்?” என்றுள் ஒருவன்.

“10 கலோசத்துக்கு மேல் தான் படித்தா னே, முழுமையும் தானே அர்த்தம் சொல்லக் கூடாதா? பாதிபில் அழுமுஞ்சித்தனம் வந்து விட்டது. கண்களின் குழாயைத் திருப்பி விட்டான்.” என்றுள் இன்னொருவன், இதற் குள்ளாக மணியன் வந்து சேர்ந்தான். என் கழுத்தில் வெள்ளைக்காரன் கைபிடுப்பதைக் கண்டு “துறை! அவன் கழுத்தை விடுகிறாயா இல்லையா?” என்று மணியன் கேட்டான்.

“விடா விட்டாலோ?” என்றுள் துறை.

என் கழுத்தைப் பிடித்திருந்த கையைத் தடியாலடிப்பது போல் மணியன் ஒக்கி ஒரே தட்டாகத் தட்டிவிட்டான். வெள்ளைக்காரன் “குல்திக்கு வருகிறாயா?” என்றுள். மணியன் “சரி! மாநாகோலிலுக்கும் பின்னால் போவோம் வர்” என்றுள். பின்னாகவருத் துள் எப்பொழுதாவது மனஸ்தாபத்தினால் சண்டையுண்டானால் அதை நீர்த்திக் கொள் ளும் பொருட்டு உபாத்தியாயர் கண்காலற படி கோலிலுக்குப் பின்னால் போவது வழ க்கம்.

மணியனுக்கும் வெள்ளைக்காரனுக்கும் “கு ஸ்தி” என்றிற் சமாசாரம் பின்னாகவருக்கெல் லாம் காட்டுத்தீபோல் பரவியது. விட்டுக்குப் போக வேண்டியவர்களெல்லாம் கோலிலுக் குப்பின்புறத்தில் திருப்தெத்தனமாய் ஒளிந்தா ர்கள். நான் நேராக நடராஜன் வருப்புக்குச் சென்று ஆவனிடத்தில் சமாசாரத்தைச் சொ ன்னேன்.

நடராஜனும் நானுமாகக் கொஞ்சசேரம்கழி த்துக் கோலிலுக்குப் பின்னால் போனோம்

அங்கே குஸ்தி மும்மரம் நடந்து கொண்டிருந்தது. பிள்ளைகளைல்லாம் ஐந்து நிமிஷத்துக் கொஞ்சம் கைதட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். நாக்கள் வந்த பொழுது மணியன் கீழே படுத்துக்கொண்டிருந்தான். வெள்ளைக்காரன் அவனைப் புரட்டி முதுகு கீழே பரிமபடியாகத் தள்ளப்பார்த்தான். மணியன் அவனுக்கு இடங்கொடுக்காமல் உடம்பை நெருக்கிச் சுருக்கிக்கொண்டு படுத்திருந்தான். வெள்ளைக்காரன் வேகு கோரம் முயன்றுபார்த்தும் முடியவில்லை. மத்தியஸ்தனாய் ஏற்படுத்தியிருந்த பையன் “போதுமி இன்னொரு முச்சுப் பார்ப்போம்; எழுந்திரு.” என்றான்.

நடராஜன் இந்த சண்டையை நிறுத்தியிட விரைவாக அங்கே அழைத்து வந்தேன். கீழ் வகுப்புப் பிள்ளைகள் அடிதடி சண்டை செய்து கொண்டிருந்தால் உயர்ந்த வகுப்புப் பிள்ளைகள் அதைக் கண்ணால் கண்டாலும் கர்தினால் கேள்விப்பட்டாலும் நிறுத்தி சமாநாணப்படுத்தவாவது பெரிய உபாத்தியாயரிடத்தில் சொல்லவாவது வேண்டும் என்பது பள்ளிக் கூடத்திற் சட்டம். ஆனால் நடராஜன் ஒன்றுஞ்செய்யவில்லை; சம்மா இன்றுகொண்டு வேடிக்கை பார்த்தான். ராஜா நடராஜன் காதில் ஈறலியாமாய் “பெரிய உபாத்தியாயரிடம் சொல்லாதே, நானும் இன்னொரு பையனும் பந்தயம் வைத்திருக்கிறோம்” என்றான். நடராஜனைக் கண்டதும் சிறுபையன்களெல்லாம் மெதுவாய் நழுவி விட்டார்கள் அவன் சம்மா நிற்பதைப் பார்த்து சற்றுப் பெரிய பையன்கள் மட்டும் கின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

வெள்ளைக்காரனுக்குக் காலில் பலம்; மணியனுக்கு முதுகிலும் கைகளிலும் பலம். வெள்ளைக்காரன் மணியனைக் காட்டிலும் ஒரு பிடி உயரம் அதிகம்; சதை அதிகம், கண்களும் அதிகம். மணியனுக்கு நரம்பின் வலிமை அதிகம்; உடம்பு இலேசு, சுறுசுறுப்பும் அதிகம். குள்ளமாகிருந்தாலும் வெள்ளைக்காரன் தோளில் கைவைத்து ஒரே எழும்பலாய் எழும்பித்தா

ண்டிக்குதித்து விடுவான். ஆதலால் வெள்ளைக்காரன் அவனைக் கட்டிப்பிடிக்க முடியவில்லை. முதல்தடவை காலைத் தட்டிவிட்டு மணியனைக் கீழே தள்ளிவிட்டான். அடுத்த தடவை மணியன் காலைப் பரப்பிக்கொண்டு கட்டை விரலை பூமியில் அழுத்திக் கொண்டு நின்றமையாலும், வெள்ளைக்காரனுடைய பிடி சளுக்கெல்லாம் இடங்கொடுக்காமல் பதிலுக்குத் தன்னுடைய சாமார்த்தியத்தையும் காண்பிக்காமல், வேகு கோரம் சம்மா ஒதுங்கிக் கொடுத்துக் கொண்டும் திரும்பி கின்று கொண்டே வந்தமையாலும், வெள்ளைக்காரன் அங்குமிங்கும் அலைக்கப்பட்டு வேர்க்கடையாக்க வேகு கோரம் கொண்டு மேல் முச்சுக் கீழ்முச்சுவாங்க ஒடி வந்து ஒரே மொத்தமாய் மணியன் பேரில் விழுந்து அவனைக் கீழே தள்ளப் பார்த்தான். மணியன் இது தான் சமயமென்று அவன் சமீபத்தில் நெருங்கி வந்த உடனே தான் குள்ளனாகையால் திடீரென்று குனிந்து வெள்ளைக்காரன் தொடையைக்கையால் பற்றி முன்னுக்கு விழுத்துக்கொண்டு அவன் மார்புக்கு கோராகத் தலையைக் கொடுத்துத் தன் முதுகின் முழு பனத்தைப் போர்த்தவைத்து ஒரு முட்டி முட்டினான். அப்படியே வெள்ளைக்காரன் அரிசிச் சாக்குபோல் பொத்தென்று மல்லாக்க விழுந்தான். உடனே “பலேமணி, வந்தே மாதாமி!” என்று பிள்ளைகளெல்லாம் “கொல்” என்று கைதட்டி விட்டார்கள்.

கீழே விழுந்த வேசத்தில் வெள்ளைக்காரன் மணியன் கையைப் பிடித்து உதறி எறிந்து விட்டு எழுந்து போனான். மறுநாள் முதல்கை யெடுத்த சலாம் செய்து வந்தான். இருவரும் அது முதல் ஸ்நேகமாகவே நடந்து வந்தார்கள்.

DELHI

THE ANCIENT IMPERIAL CITY.

டெல்லிமாநகரம்.

பாற்கண்டத்தில் பூர்வகாலத்தில் அதிக பிரபலமாக இருந்த பட்டணங்களில் சிறேஷ்டமானது இந்நகரமே. அஸ்திபுரத்திலிருந்து புஞ்சபாண்டவர்களை யழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் காண்டவப் பிரஸ்தமென்று மிடத்திற்கு வர அந்த விடம் அச்சமயத்திலிருந்த கம்பீரமான காக்கியையும் மற்ற இயற்கையமைப்புகளையும் கண்ட பகவான் தேவதர்சனவிய வில்வகர்மாவை யழைத்து, இப்பாண்டவர்களுக்காக ஒரு நிவ்விபமான நகரத்தையும்—அதில்தருந்த அரண்மனைகளையும் கட்டும் படி ஆக்யாபிக்க, வில்வகர்மாவும் உடனே வளத்தையழித்து, அதிக விரைவில் இதைக்களையுடைய ஒரு சிறந்த அரண்மனையையும், பல கோட்டைகளையும், ஒரு பெரும் பட்டணத்தையும் உண்டு பண்ணிக் கொடுக்கவே, ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அப்பட்டணத்தின் அழகையும் அலங்காரத்தையும் கண்டு, அதற்கு இந்தப் பிரஸ்தம் என்று பெயரிட்டு தம்முத்திரையா அரசாங்கி யாரும்படிச் செய்த பட்டணமிருந்த விடமிதவே. இதற்குக் கீழ்புறத்தில் சுமார் இருபது மைலில் தூரத்தில் குருவம்சத்து அரசர்கள் ஆண்டு வந்த அஸ்திபுரமும் அதற்கு சமீபத்தில் குருகேசுத்திரமென்ற விசாலமான வெளியிடமும் இப்பொழுது மிருக்கின்றது. இது இப்பொழுது அதிக சிறப்புடன் தாளப்படாவிட்டாலும், ஆதியில் சுவாஸ்ப்பு மனுவால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு பாஞ்சாலத்திற்கு பிரதானப் பட்டணமாக பல நூற்றாண்டுகளும் சிறப்பும் கொண்டதாய் விளங்கி, மேற்படி மனுவின் சந்ததியில் தோன்றிய பாதமகாராஜன் ஆளுகைக்குட்பட்ட இத்தேசத்திற்கே சிறேஷ்ட பட்டணமாகி வில்லிணத்தில் பெருகிப் பாதக் கண்டமென்று பெயரிடப்ப

ட்டதாகவும், பிறகு இவருடைய சந்ததிகளில் சிறேஷ்டரான அஸ்திமகாராஜன் காலத்தில் அஸ்திபுரமென்று பெயரிடப்பட்டு பல நூற்றாண்டுகள் கழிய; இவாது சந்ததிகளில் பாண்டவ குருகுலத்தார் தோன்றி பின்னும் சிறப்படைந்ததாகக் கூறப்படுவதும் இந்த அஸ்திபுரமே.

2. இந்த இந்தப்பிரஸ்தம் என்ற நகரமானது பிறகு ஜெயசந்திரன் என்ற ஒரு அரசனால் கொஞ்சகாலம் ஆளப்பட்டதாகவும், அவன் தம்பி டெலுசந்திரன் பட்டணத்தை யடைந்து வெகு காலம் நீதி தவறாமல் அரசாண்டதாகவும், இவன் குடிகளிடத்தில் அதிக அன்பும் ஆர்வமும் கொண்டு இந்தப் பிரஸ்தமென்ற நகரத்தை உலகிலுள்ள பட்டணங்களில் சிறந்ததாகச் செய்ய எண்ணங்கொண்டு பல சிங்கரமாத மாளிகைகளையும் கோவில்களையும் கட்டி தம்மபிபாலனஞ் செய்துவந்த படியால் ஜனங்கள் இப்பட்டணத்தை டெலு பட்டணம்; டெல்லி என்று அழைக்கத் தொடங்கினதாகவும் அக்காலத்தில் இந்த பட்டணமிருந்த சிறப்பே அந்நியர்கள் இத்தேசத்தின் பேரில் படை யெடுத்துவரக் காரணமென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

3. பிறகு மகமதுயர்கள் படைபெடுப்பில் டில்லியானது பல தடவைகளில் கொள்ளை யடிக்கப் பட்டும் கொளுத்தப்பட்டும் அழிந்து பலதடவைகளில் அப்போதைக் கப்போது ஆண்ட அரசர்களால் கட்டப்பட்டு வந்த போதிலும், பூர்வத்திலிருந்த கோட்டை கொத்தளங்களும், அரண்மனைகளும் மாடமாளிகைகளும் இடிந்து பாழாக்கப்பட்ட காலி பூமிகளில் குச்சுக் குடிசைகளாவதுகட்டி பூர்வடில்லியின்வில்க் திரணத்தில் பட்டணத்தை நாம் இனி எக்காலமும் பார்க்கப்போகிறதில்லை பெண்பது திண்ணம். வி. பி. 1398ம் வருஷத்தில் டாமர் லேன் என்ற கொலிபாதகன் டில்லிப் பட்டணத்திற்கு நெருப்பைப்பட்டுக் கொளுத்தி இலகூம் இந்துக்களைக் கைதிகளாக்கி வேட்டை

யாழ்க்கொன்று 19 ரேதங்களை நாய் நரிகளும் கழுஞ்சுளும் தின்னுய்ப்படி விட்டு பட்டணத்தைப் பாழாக்கியதையும், 1554ம் வருஷத்தில் அக்பர் பாதுஷா என்ற மகமதிய அரசனால் நான்கு லக்ஷம் பதாதிகளாலும் இரண்டு லக்ஷம் குதிரை வீரர்களாலும் இந்த டில்லிப் பட்டணமானது கார்த்தகப்பட்டனதாயும், இவர், காலத்தில் ஜனங்கள் சுக்லாழ்த்தை யடைந்ததையும் போன்ற விஷயங்களை எழுதிய தென்னுல் தேசச் சரித்திரமாக வளர்த்துமிமென்று அஞ்சி சுருக்கிக் கூறுகிறோம். பிறகு இந்த டில்லியானது ஜிஹான்கீர், ஷாஜிஹான், அபு ரங்கசிப் முதலானவர்களுடைய ஆளுகைக்குட் பட்டது. இவர்களில் ஷாஜிஹான் காலத்தில்தான், 1631ம் வருஷத்தில் பல் பழைய கட்டடங்கள் இடிக்கப்பட்டு புதிய கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டன. ரோட்களை சீரமைப்பதுடன், நகரம் மாட மாளிகைகளாலும் மஜீதிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுடன் ஒரு புறத்தில் யமுனை நதியை எல்லையாக வரைய மற்ற புறத்து பக்கங்களிலும் பிரமாண்டமான சுவரை வைத்து பத்திரப்படுத்தி, பட்டணத்தை ஏழுமையல் நீளமும் மூன்று மைல் அகலமுமுள்ளதாகி யமுனை நதியை யடுத்து ஒருபுறமான கோட்டையும் பட்டணத்தைச் சுற்றி பல சிறிய கோட்டைகளையும் கட்டி அவற்றில் தகுந்த விடங்களில் பிரங்கிகளைப் படைத்தது. ஜல சொள்கியத்தின் பொருட்டு யமுனை நதியிலிருந்து 70 மைபில் தூரம் நீர் பாய்வதற்கு வெட்டியிருந்த கால்வாயிலிருந்து 25 அடி அகலமும், அதே அடி ஆழமும் கொண்ட கால்வாயொன்று டில்லிப் பட்டணத்திற்குள் பிரவேசிக்கும்படி வெட்டி, ஜனங்களுக்கு ஓவ்வொரு விஷயத்திலும் நன்மையைச் செய்படியால் இதற்கு ஷாஜிஹான் பட்டணமென்றே பெயர் வழங்கலாயிற்று. இந்த அரசனுக்குப் பிறகு அவரங்கிப்பைபத்திர ஒருவராவது அதிக காலம் அரசுபுரியவில்லை. பிறகு 1737ம் வருஷத்தில் பாஜீராய் என்னும் மஹாராஷ்டிரன் டில்லியைத் தாக்கி மகமதியர்களு

டைய பவத்தைக் கண்டிக்க, புரட்சித்திலிருந்து நகரத்தினை எப்பவன் படைபெடுத்துவந்து டில்லிக்கு கோட்டையைப் பிடித்து குடிசைகளை எழுதி, கொத்துக் கிளையும், பிராணிகளையும் கொன்றே கொண்டதன்று கிடைத்த வகையில் வரிக்கொண்டு, வந்தவழியே போனான். இப்படி பல அபதிகளை யடைந்த டில்லி, நகரமாய் கடைசியாக அக்கிலேயர், வசமாகிப் பம்பாய், கல்கத்தா, சென்னை போல் மிகுந்த சிறப்பை யடையாதபோதிலும், பூர்வப் பிரதேசத்தை உள்ளி சிறப்புள்ள கிடமாகவே கருதப்படுகிறது.

4. இப்பொழுது இந்த டில்லிப் பட்டணமானது வடமேற்கு மாகாணங்களில் டில்லி என்ற ஜில்லாவிற்குத் தலைமையாகப் பட்டணம். இது யமுனாதி யோத்தில் பஞ்சாப் மாகாணத்தின் தென் கிழக்குக் கோடியில் அரசலி என்ற மஜிபின் அபுலாத்தில் சமுத்திர மட்டத்திற்கு சுமார் 700 அடி உயரத்தில் அமைந்திருக்கிறது. இது ஓவ்வொரு காலத்தில் ஓவ்வொரு விதமாய் பாழாக்கப் பட்டும் தானமாய்க்கட்டப்பட்டும் வந்தபடியால் இப்பொழுது பட்டணயிருக்கிறபாகத்தையும், பாழாயிற்று குட்டப்புகளானார். என்ற கோபுரம் வரை அதாவது பத்தொரு மைபில் தூரமும் நான்கு மைல் அகலமும் கொண்டபாகத்தையும் சேர்த்து விஸ்தரினத்தை கவனிக்கும் பொழுது இப்பட்டணம் ஒரு காலத்தில் 45 சதுரமையில் விஸ்தரின முள்ளதாயிருந்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. தவிர இவ்விஸ்தரினத்தில் எவ்வளவுகோட்டைகளும், அரண்மனைகளும், மாட மாளிகைகளும், கூட கோபுரங்களும், கோயில்களும் இருக்கவேண்டுமோ என்பதை ஒருவரது நிச்சயிக்க எண்ணக் கொண்டு இப்பட்டணத்திலிருந்து குட்டப் புகளானாருக்கு ஒல்லுகிற பாகத்தின் இருபுறத்தையும் கவனித்து அங்கங்கே தோன்றுகிற மதின் சுவர்களையும், கோயில்களையும், கோபுரங்களையும், கோட்டைகளையும், கோட்டை சுவர்களையும்

பும் அவைகளுக்கு கிடைப்பில் கண்ணப்பரும் குளம், கிணறு, முதலானவைகளையும் கணக்கிடும் பொழுது பத்தாயிரக் கணக்கிற்கு அதிகப் பில்வதை நோக்கி தேங்கி சிறக நேருடையேன்றி முழுவதையும் எண்ணிக் கணக்கிட முடியா. இப்பொழுது இப்படி பாழடைந்த பாகங்களில் பல மகமதியர்கள் தோட்டங்கள் செய்தும், சிறிய வீடுகளும், குடிசைகளும் கட்டிக் கொண்டும் வசிக்கிறார்கள். இவர்களில் பலரை நேரில் கண்டு பாராதித்ததில் அப்படியிகள் தங்கள் பட்ட பூயிகள் என்றும், பூர்வத்தில் இன்ன இராஜாக்கள் வசித்த கிடமென்றும், இன்ன தேவதைபிருத்த கோவிலென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இவர்கள் ஒவ்வொரு வருடம் பூர்வமாயிருந்த கட்டடங்களை சிடிப்பதும், பூயிகளை எட்டுப் பத்தடிவகையில் தோண்டிப் பார்ப்பதான வேலைவிலேயே இருக்கிறார்கள். அப்படி ஆராய்ச்சி செய்தவர்களில் சிலருக்கு பெரும்பிராபியல்செயல்களும், சிலை பெற்ற ஆபரணங்களும் கிடைத்ததாகவும், பலருக்கு இடமெனியிலேயே சல்ல ஜீவனமும் சுகவாழ்வு முண்டானதாகவும் கூறுகின்றார்கள். ஆறுவது மைலில் பாதைக்கு மேற்புறத்தில் கால் மைல் தூரத்தில் காணப்படுகிற ஒரு கோட்டை போன்ற மதின்சுவருடன் கூடிய ஒரு தோட்டம், நாம் நேரில் பார்த்தவைகளின் திறமானது. இதற்குள்ளிருந்த ஒவ்வொரு கட்டடத்தையும் தரை மட்டமாக்கி இரண்டுசிறியவீடுகளைக் கட்டிக்கொண்டு சகோதரர்களாகிய இரு மகமதியர்கள் தங்களுக்கும் பத்துடன் வசிக்கிறார்கள். இது கூடார் 5 அல்லது ஏக்கர் அல்லது நானா முன்ன பூமி, சிறியதும் பெரியதுமாய் 5 சினாதுகளிருக்கின்றன. மூன்று சிறிய கிணறுகளில் ஜலம் பத்தடி ஆழத்தில் காணப்படுகிறது. இதில் கொய்யா மரங்கள் வைத்து ஏராளமாய் பயிர் செய்திருந்ததுடன் வெள்ளரி, புடலை, அலகை, மிளகாய், கத்தரி முதலிய செடிகளும் வைத்து பயிரிட்டிருந்தார்கள். துவரை வெகு நேரத்தியாக விளங்கி ருந்தது. இவர்களுடைய தகப்பன் இப்பூயியை

180 ரூபாய்க்கு விலக்கு வாங்கிச் சொற்பகாலத்திற்குள் பெருந்த பணக்காரனும் விளங்கினதாகவும் அக்கிரம வழியிலிறங்கி ஆராதாரிச் செலவு செய்து பழைய ஸ்திதிக்கு வந்து இறந்து போன போதிலும் பின்னாகள் மரியாதையாக ஜீவனம் செய்து வருவதாகவும், இவர்களில் மூத்தவன் குமாரன் எப்.எ. பரிசைதையில் தேறி 50 ரூபாய் சம்பளத்திற்குப்பதாதவும் தெரிந்தது. இப்படியே பலர், இந்ததோட்டத்திற்குள்ளொருபுறமான அம்மன்சிக்கிரகமென்று, சமதிருஷ்டி இலகூணங்களுடன் ஒரு மாத்தடியில் வைக்கப்பட்டுருக்கின்றது. இவர்கள் மகம்மதியர்களாயிருந்தும் இந்த சிக்கிரகத்தை அனுகுபத்திபுடன் போற்றிப் பணிந்து வருகிறதாகவும் தெரியவந்தது.

5. தற்காலத்திய பட்டணமானது சமார் ஏழுமையில் சுற்றளவுள்ளதாய் பழுது நதியோரத்தில் அதிக சம்பிரமாண காட்சியை புனையதாய் சுமார் 25 அடி உயரமும், 16 அடி அகலமுமுள்ள மதின்சுவற்றினால் வளைக்கப்பட்டதாய் காஸ்மீரம், காபூல், லாஹூர், ஆஜ்மீர், தர்கோமான், மோரி, டெல்லி, நெகம்பாத், லால், கைலா, பார்ல்கானு என்ற பதினேரு கோட்டையாயின்கள் போன்றியபாசல் களையுடைய ஒரு பெரும் கோட்டை போன்றதாய் அநேக மாட மாளிகைகளும், கூடகோபுரங்களும், மஜீதிகளும் விளங்கப் பெற்றதாய், மேற்புறத்தில் பலமான ஒரு கோட்டையை பழுண்டயதாய் விளங்குகிறது. மேல்கல்லாய் அதிதரம் சிறத்திருந்த பொழுது அந்த ராஜாக்கள் தங்களுக்கு பிரியமான ஐந்தியர்களை வலமைத்து அவர்கள் தங்களுக்குதயியாக விருக்கும்படி பட்டணத்திற்கு வெளியில் தனித்தனியான பேட்டைகளைக்கட்டிக் கொடுத்து அந்தந்தப் பேட்டைகளில் வசிக்கும் ஐந்தியர்களின் பெயர் வழங்கும்படியாக வாசல்களுக்குப் பெயரிடப் பட்டதர்கத் தெரியவருகிறது. இப்பொழுது இந்த வாசல்களும் மதின் சுவர்களும் பல கிடங்குகளில் இடிந்த அழிந்துக் கொண்டு வருகின்றன. லாஹூர் கோட்டையிலே

ருந்து சண்டிசவுக் வழியாகக் கோட்டைக் குச் செல்லும் “வெள்ளித் தெருவு” என்ற தெருவு வெகு வினோதமானது. இது சுமார் 60 கஜம் அகல முன்னதாகும். இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு நடுவில் இரண்டடி மேடுள்ள பாதையாகவும் அவைகளின் நடுவே நிழலைக் கொடுக்கக் கூடிய மரங்களை வைத்து வளர்த்திபும், இடைக்கிடை கோபுரத்தோடு கூடிய இளைப்பாறுதலுக்கேற்ற மண்டப்பங்களும், தண்ணீர்க்குழாய்களும் அமைத்திருப்பதுடன், அம்மேடையின் மேல் மத்தியப் பக்கத்தில் சாயந்திர வேளைகளில் பலவித சாமான்களை அடுக்கிக்காய் வைத்துக்கொண்டு வர்த்தகர்கள் வியாபாரஞ் செய்யத் தகுந்த விதமாய் செய்திருப்பதன்றி, இரு தெருவாக விருக்கிற பாதைகளில் குதிரை வண்டிகள் செல்லவும் மாட்டு வண்டிகள் போகவும் தகுந்தபடி பிரித்து வைக்கப்பட்டு, இருபுறத்திலும் ஸ்தூப அடுக்கு ஆறடுக்குள்ளுள்ள மெத்தவீடுகள் பிரகாசிக்க அவைகளின் அடித்தட்டில், வெள்ளி பொன் நகை வியர்பாரிகளும், பட்டு பிதும் பரதினசுகள் கிறகிறசேடமார்களும், தந்தத்தினாலும் கிரோஷ்டமான மரத்தினாலும் செய்த பெட்டி முதலிய பல வினோதப்பொருள்களை விற்கிற மார்வாடிகளும் இப்படியே பல வியாபாரிகளும் விதம்பிதமான எழுத்துகளோடு கூடிய போர்டுகளைப் போட்டுக் கொண்டு, மேலை நாகரிகிகளின் பேரில் உட்கார்த்துக் கொண்டும், திண்டுதியணிகளில் சாயந்துக் கொண்டும், தங்கள் வியாபாரத்தில் கவனத்தைச் செலுத்தினவர்களாய் விளங்க, மேல்மாடிகளில் பல தேசத்திலிருந்து வந்திருப்பவர்களாகிய தாசிகள் வெகு நேரத்தியாக உடுத்திக் கொண்டு முன்னணியில் உலாவிபும், பிடிவ, வீணை முதலிய வாத்தியக்கருவிகளை வைத்துக்கொண்டு ஆடிப்பாடிக்கொண்டிருப்பதையும் பார்க்க இதைவிட வினோதமான தெருவு இப்பாறக்கண்டத்திலேயே யிராதென்று எண்ணும்படி யிருக்கிறது. இந்தத் தெருவில் தான் 1903ம் வருஷம் ஜனவரி முதல் தே

தியில் டில்லி தர்பாரை மொட்டிய ஊர் கோலம், லார்டு கர்னலும் அவர் மனைவியும் ஒரு யானையின் பேரில் முன்னே செல்ல, நமது சர்க்கார்த்தியின் தம்பிகோலுட்கோமகனும் அவர்தம்மனைவியும் ஒரு யானையின் பேரில் அவர்பக்கத்தில் செல்ல, இவர்களுக்குப் பின்னால், ஐந்திரபாத், மைரூர், திருவாங்கூர், பரோடா, ஜெயப்பூர், டோலப்பூர், பேட்டியாலா, குவாலியர், ஹோல்கார் முதலிய அரசர்கள் தங்கள் பரிவாசங்களுடன் யானைகளின் பேரில் பின்தொடர், மற்றகவர்னர் முதலியவர்கள் இவர்கள் பின்னே செல்ல பாண்டு முதலிய வாத்திய கோஷத்துடன், இந்தத் தெருவில் தான் சென்றதென்றால், இதற்கு வேறு என்ன சிறப்பு வேண்டும்? இந்தத் தெருவின் மத்தியில் தான் சண்டிசவுக் என்ற கடையும் கோபுரமும் காணப்படுகிறது. இந்தக் கடையினில் துவரை, கட்டை, பயறு முதலிய தானியங்களையும், காய்கனி கிழங்குகளையும் மலையியாகக் குவித்துக் கொண்டு விற்கிறார்கள். பலவித சாயமிட்ட துணிகள், கத்தி, கத்தரிக்கோல், கைத்தடி முதலிய பல தட்டு முட்டு சாமான்கள் ஏராளமாய் விற்கப்படுகின்றன. அந்த சவுக்குக்கு சமீபத்தில் இராஜ அண்ணை என்பதாகப் பீரம்மாண்டமான் பூர்வகாலத்திய கட்டடம் ஒன்று காணப்படுகிறது. இதன் மத்தியிலுள்ள கட்டடத்திற்கு அநேக கலசங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பழைய கோட்டைக்கு 40 அடி உயரமுள்ள மதின் கவரும் அகழுமுண்டு. ஒரு புறத்தில் யமுனையாற்றின் ஒரு பிரிவு எல்லையாக வரையறுக்கிறது. நவீன இக்கோட்டைக்குள் தீவான்காஸ் என்பதாக மந்திராலோசனை மண்டப மொன்று வெள்ளை கற்புண்கள் வைத்து குரான் வாக்கியங்களோடு பூக்கொடி சித்தாலங்காரமான பல வினோத வேலைகள் செய்து கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அண்ணை என்ற கட்டடமும் இருபுறத்திலும் கோபுரங்களும் அவற்றின் பேரில் பொன்மயமாய் பிரகாசிக்கின்ற கலசங்களோடு, கமான் விளைவுகளும், ஸ்தம்பங்களின் சித்திரவேலை

களும் அவர்களுக்குப் பொன் வெள்ளி மூலா யிட்டுச் செய்த பல விநோத சித்திராலங்காரங் களும் பர்க்கப் பர்க்க ஆரத்தத்தை புண்டா க்கத்தக்கதே. இவ்வந்த தர்க்கப் பி உபயோகப் படுத்தாமல் வைத்திருப்பதின் காரணம் தெரிய வில்லை. இந்த அண்மையையடுத்து ஒரு சில கார்த்தோட்டமும் ஒரு மைதானமும் நல்ல சீரில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இத் தோட் டத்திலுள்ள ஸ்படிசுப் படிக்கட்டுகளோடு கூடிய தடாகங்கள் அதிக மிகைகாணவை கள். இதற்கு சமீபத்தில் முத்து மல்லித் என்ற கட்டடமும் வெள்ளை ஸ்படிசுக்கற்க ளாலேயே கட்டப்பட்டது. இதை யடுத்து தீவாளியம் என்ற சபாமண்டபம் காணப்படு கிறது. இதுவும் வெள்ளைக் கற்களாலேயே கட்டப்பட்ட அழகிய மண்டபம். இதில் தான் மயில் சிங்காசனம். என்கிற 60 கோடி ரூபாய் விலை மதிப்புள்ள ஆசனமிருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

இக்கோட்டையப் பார்த்துக் கொண்டு வெளிப்பட்டால் இம்மர் மல்லித் என்ற பெரிய கட்டடத்தைப் பார்க்கலாம். இது நமர் 25 அடி உயரமான மேட்டின் பேரில் சென்ற மான் கற்களால் கட்டப்பட்ட கம்போமான கட்டடம். முதலில் சில படிக்கட்டுகளை ஏறிச் சென்றால் முன்புறத்தில் ஒரு தடாகமும் அதின் எதிர்ப்புறத்தில் சுமார் 250 அடி நீளமும் 60 அடி அகலமுமுள்ள மண்டபம் காணப் படுகிறது. கருங்கற்களால் வைக்கப் பட்ட மண்டபமாக விரந்தாலும் அவைகளுக்கு தரு த்த விதமாக சாயங்கள் கொடுத்து பல சித்திர ங்கள் செய்து, தரையை ஸ்படிசுக் கற்களால் பாவி ஒவ்வொருவர் உட்கார்ந்து உபயம் செய யப் போதுமான இடங்களாகப் பிரித்துவாண மிட்டு மேல்புறத்தில் அரபி எழுத்துக்களில் பல் குரான்வாக்கியங்களை சித்திரங்களுடன் கலந்து வரைந்திருக்கிறார்கள். இந்த மல்லித் தின் மேல்புறத்திற்குச் செல்லுகிற படிக்கட்டு வழியாக ஏறிச் சென்றால் இருபுறத்திலுமுள்ள

கோபுரங்களையும், ஸ்தூபிகளையும், கலசங்களையும் கட்டடத்தின் அழகையும் பார்க்கக்கூடிய தாயிருப்பதுடன் டில்லி பட்டணத்தின் கம்போ மான காஷ்மீரையும் காணலாம். இந்த கோரி யை ஷாஜிஹான் பத்து வகையும் ரூபாய் செல வில் கட்டியதாகவும், கட்டடம் கட்டி முடிய ஆறு வருஷங்கள் சென்றதாகவும் கூறப்படு கிறது. டில்லியிலுள்ள கட்டடங்களில் இதுவே சிறைஷ்டமானது.

(இன்னும் வரும்.)

T. C. வெங்கட்டராமணய்யர்.

SANKARA-PRYAN

சங்கரப் பிரியன்

IX ஆளனுப்புதல்

மந்திரி ஞானசீலன்:—யாரடா அது அங்கே! இருளன்:—சாமி சாமி சாமி நான்தான்சாமி இருளன்.

மந்திரி:—அடே இருளா! நீ சீக்கிரம் போய் கார்பார் கனகசபையிடம் மஹாராஜா தமது குமாரர்களை ஏகார்தமாய்ப் பார்க்க விரும்பும் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிவித்துவிட்டுவா.

இருளன்:—இதோப் பூட்டேன் சாமி! இதோ சொல்லி விட்டு வந்துட்டேன் சாமி! என்று சொல்லிப் போகிறான்.

மந்திரி:—(தனக்குள்):—இன்றையதினம் என்ன நேரிடுமோ தெரியவில்லை, நான் சில காலமாய் சந்தேகித்து வந்தபடியே முடிந்தது. நேற்றைய வேவுகாரரால், அரசகுமாரன் சங்கரப்பிரியன் தாசி தனபாக்கியத்தின் வீட்டில் வெகு நேரம் இருந்து வந்ததாகத் தெரிந்தது. தாசி தன் பாக்கியமோ அதி ரூபலாவண்ணமுள்ளவன். வெகு நந்திரசாலி. அரசகுமாரனும் அவன் மோகவலியில் சிக்கியிருக்கிறான். நகப்பவனு உத்தராவை முற்றிலும் கிராகரிப்பன் என்பதில் சந்தேகமே யில்லை, நானும் இதுவகையில் இந்த சுமாராரத்தை அச்சுநீடம் தெரிவித்து என்

அவரது மனதைப் புண்படுத்தவேண்டுமென்று இருந்தேன். இப்பவும் இந்த சமாச்சாரம் என் மனதிலேயே இருத்தல் வேண்டும். நடந்தபடி நடக்கிறது. நாம் என்ன செய்யலாம்! அரசருமாரர்கள் இவ்வளவு நேரம் அந்தப்புறம் வந்திருக்கலாம். நானும் அவிடும்போகிறேன். (போகிறான்.)

X கல்யாணம் வேண்டாம்

அந்தப்புரத்தில் அரசனும் ராணியும் ஒருசிலகாதனத்தில் வீற்றிருக்க, அரசருமாரர்களிருவரும் ஒரு ரோபரின் மேல் உட்கார்த்திருக்கிறார்கள். மந்திரி ஞானசீலனும் ஒரு ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கிறார். பிறகு பின்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.

அரசன்.—அப்பா கண்மணியே சங்கரப்பிரியா! நான் இன்றையதினம் உன்னைக் கூப்பிட்டு விட்ட காரணம் என்ன தெரியுமோ?

சங்கரப்பிரியன்.—தெரியாமென்ன! நான் கொஞ்சம் சிரமமெடுத்துக் கொண்டு ராஜரீதி முதலானவைகளைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று செல்வதற்காகத்தான்.

அரசன்.—இல்லை. அப்பா! அப்படி ஒன்று மில்லை. இப்பொழுது எனக்கோ வயதாய் விட்டது. இவ்விராச்சியபாசத்தை வலிக்க இனி சக்தி உள்ளவனல்லேன். நீ எனது சேமந்த புத்திரனாகையால், உனக்குத் தான் இவ்விராச்சியம் சேர்ந்தது. இவ்விராச்சிய சம்பிரதாயப்படி, நீ கல்யாணம் செய்து கொண்டாலொழிய சிங்கராதனமேறமுடியாது. அதற்காக மதுரை மன்னர் சேதுபதியின் குமாரத்தியை உனக்கு அடுத்த மாதத்தில் கலியாணம் முடிக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். உன் அபிப்பிராயத்தை அறிவதற்காகத்தாளப்பா. உன்னைக் கூப்பிட்டு விட்டது.

சங்கரப்பிரியன்.—“தாங்கள் என் விஷயத்தில் இவ்வளவு கவலை எடுத்துக் கொண்டது எனக்கு மிகவும் சந்தோஷம். ஆனால் இப்பொழுது கலியாணம் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்னும் அபிப்பிராயம் கிஞ்சித்தேஜயிலில்லை. தவிர-ராச்சியம் வேறுமே, கலியாணம் செ

ய்துகொள்ளாமல் அது எப்படிமுடியும் என்றாலோ, எனக்கு கலியாணம் செய்து கொள்ளுவதில் எவ்வளவு இச்சையிருக்கிறதோ அவ்வளவு இச்சைதான் பட்டம் கட்டிக்கொள்வதற்கு மிருக்கிறது. ஆக்கபால் தாங்கள் தயவு செய்து இவ்விராச்சியத்தை யாருக்குவேண்டுமோ அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிடுங்கள். எனக்கு இப்பொழுது இருக்கும் பங்களாவும் வரும்படியும் போதும்.” என்று சொல்லிவிட்டு வேளியே போகிறான்.

அரசன்.—மந்திரி ஞானசீலா, பார்த்தையோ இவ்வளவு நான் நான் பட்டசிரமத்திற்குப் பிரதிபலினை! நான் முந்தியஜன்மத்தில் என்ன பாபத்தைப் பண்ணினேனோ! இப்பேர்ப்பட்டதுஷ்டருமாளை அடைந்தேன். அவன் ஒரு நாளும் என் சொல்லைக் கேட்பதில்லை. “பெற்ற மனம் பித்து பின்னாமனம் கல்லு” என்பது மெய்யே. அவன் எவ்வளவு அடங்காப்பிரியா யிருந்தாலும் எனக்கு அவனிடம், உள்ளவாஞ்சை மாத்நிரம் அறவில்லை.” என்று சொல்லி முத்து முத்தாய்க் கண்ணீர் உதிர்க்கிறார்.

மந்திரி.—“மஹாராஜா! தாங்கள் கவலைப்படாதீர்கள். பிறந்த அன்றைக்கே ஜேசியர் சோம சுந்தரசாலுதிரிகள் சொல்லியிலையோ! அவர் சொன்னபடி இதுவரைக்கும் நடந்துவிட்டது. இனிமேலும் அவர் சொல்லியபடியே நடக்கும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. முடிவில், ஒரு ராச்சியத்தைமுடிக்கொள்வான் என்பது நினைவும், ஆகையால் தாங்கள் தங்கள் கனிஷ்ட புத்திரனுக்கு விவாகம் நடப்பித்து இவ்விராஜ்யத்தைப் பட்டம் கட்டிவிடுங்கள். நலக்கிரகங்களை ஜெபிக்க யாதல் முடியும். நான் என்னபாடு படவில்லை! பூரீராமர் என்ன பாடு படவில்லை! பண்டவர்கள் என்ன பாடு படவில்லை! ஆகையால் தங்களுக்கு மனக்கவலை வேண்டாம்.”

அரசன்.—“சரி. அப்படியே செய்து விடுவோம். மதுரை மன்னர் குமாரத்தியை நமது கனிஷ்ட புதல்வன் புத்திரபாக்கியனுக்கே தீர்மானம்செய்து விடு. கலியாணமுட்கத்தம் இந்த மாதத்திலேயே நிச்சயித்துவிட வேண்டும். பட்டப்பிஷேகத்திற்கும் சிக்கிரத்தில் ஒருநாள் பார்க்கவேண்டும் எல்லாவற்றிற்கும் சிக்கிரம் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்.”

மந்திரி.—அப்படியே மஹாராஜா.

எம். என். கணேசய்யர்.

LADIES' COLUMN.

மாதர் பக்கம்.

(இத்தலைப்பின்கீழ் மாதர்கள் எழுதும் விஷயங்கள், மாதர்கள் கையெழுத்தினை நாடிய விஷயங்களும் பிரசுரிக்கப்படும்)

FOOLISHNESS BETRAYS ITSELF TO THOSE WHO CHERISH IT.

மூடம் தலைக்கேறினால் முழுதும் விகாரமே.

“பிரான்ஸ்தீரிகள்” என்னும் தலைப்பெயரிட்டு ஓர் விரிந்தமாத நபர்க்குப் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:—

“சில நூற்றாண்டுகளாக இந்தியாவில் பெண்களின் பெண்ணும் பத்தே மறைந்து போயிற்று. ஆதிகாலத்து ரிஷிபத்திகளும் ராஜகுமாரிகளும் விதவைபிழை மகா பாண்டித்யம் பெற்றிருந்தனர். நவீன காலமாகிய தற்போது ஸ்திரீகள் கொஞ்சம் கல்வியைக் கற்று வருகிறார்கள். நமது நென்னாட்டு ஸ்திரீகளோ உலக வழக்கத்தைச் சிறிதேனும் அறிந்தவர்களல்ல. படித்த பெண்பிள்ளையை சந்துருவையப் போல் கிரோதிக் கிறார்கள். இவ்வாறு தோஷாரோபணங்களைச் சொல்லி கண, வாய், கைகளால் தங்கள் கோபத்தை வெளியிடுகின்றனர். இதென்ன அறிவீனம்! படித்தால் பெரியவர்களை மதிக்காமலிருந்துகொண்டிருக்கின்ற பயம் அவர்களுக்குண்டு. புருஷர்களோடு பேசினால் பிரமத்தமாக தோஷம் கற்பிக்கிறார்கள். இவர்களிடமுள்ள குற்றங்களை ஏன் அறிந்துகொள்ள கில்லையோ தெரியவில்லை! (காணம்: “மூடம்”-வி.சி. பர்) அவர்கள் செய்கை படித்தபெண்களுக்கு அருவெறுப்பைத் தருகிறது. வைதிகன் மந்திரம் சொல்லுகிற வேண்டுகோளைவைத்து அவனோடு தனிமையில் கோயில் குளங்களுக்குச் சென்று கிறதில்லையா? கல்யாண காலங்களில் பேதம்பாராட்டாமல் ஸம்பந்தமில்லாத ஸ்திரீபுருஷர்கள் ஒருவரையொருவர் கிணையாட்டால் நேசம் கொள்ளவில்லையா? தங்களுக்குண்டான ஸூதா தங்களை மாமன்மைத்துள்ளென்ற முறைவைத்துச் சொல்வதை நாம் மீறியிருப்பார்களேயும், “மூடங்களுக்கு ஒருவித பயம் படித்தால் அதை நிக் காரமாய்க்களால் முடியாது. அவர்களோடு கைவாணம் செய்வது, கஷ்டம், பாம்பென்று தாண்டவும் முடியாது; பழுதையென்று மிதிக்கவும் கூடாது. நேற்றையதினம் நம்மை கௌரவமாய் நடத்தினார்களே, இன்றைக்கும் அவ்வித மரியாதை கிடைக்குமென்று நம்புவது மனப்பால் குடிப்பது போலாகும், நவாப் துறைந்தனம் செய்தகாலத்

தில் கிமிஷத்துக்கு கிமிஷம் உத்தரவு பிரதிபுத்தாவு கிடைக்கும். அது போல் மந்தமதிகள் முதல்கள் சிரித்ததை மறந்து மறுதினம் முகத்தைக் கவிரிப்பதுன் வைத்துக் கொள்வது வழக்கம். இவர்களைத்திருத்த வழியுண்டா? யாரால் முடியும்? பிரம்மதேவனே நேரில் வந்து கிபாயம் சொன்னாலும் கேள்வர். அவர்கள் பிடித்த பிடிவாதத்தை கிரிம்படி செய்ய, அவர்களால் இயலாது. அவர்கள் மனதால் செய்யும் காரியங்கள் ஸிரி தப்பென்று தங்களுக்குத் தெரியும் வரையில் மூர்க்க எண்ணத்தை விட்டொழியார். இது அவர்களின் ஸல்பாவமாயிற்று. பாம்புக்குக்கடிக்கும் குணமும் நாய்க்கு குரைக்கும் தன்மையும், துரண்களுக்கு துர்க்குணங்கள் அமையவும் இயல்பாய் விட்டன. அவர்களைக் குற்றம் சொல்ல இடமில்லை. அறிவைக் கற்பிக்காத தாய் தந்தைகளைக் குற்றவாளிகளாக்க வேண்டும்.”

[“மூடம்” என்பது கீழ்த்தேசத்துக்குே யுரியது என்று சொல்லக்கூடாது. பிராசீன ஸ்திரீகளிடத்திலுள்ள துர்க்குணம் பச்சிம் ஸ்திரீகளிடத்தும் அதே மாதிரியாய் இல்லாவிட்டால் இன்னொரு விதமாக கிருக்கிறது. மூடமுள்ள விடத்தில் முன் பின் யோசனை யில்லாத குற்றத்தால் மூர்க்களும் தானே கிருக்கிறது. “பாம்பென்று தாண்டவும் முடியாது; பழுதையென்று மிதிக்கவும் கூடாது” என்று சொல்லிய அளவில், இவ்விஷய மெழுதியவரின் தர்மசங்கடத்தைக் கண்டு நாம் முற்றும் அனுதாபப்படுகிறோம். ஆனால் “தர்மசங்கடம்” உண்டாகாவிட்டால் ஆத்மபுத்தி விர்த்தியின்றி க்ஷீணித்துப் போக நேரிடும். “தர்மசங்கடம்” நேரும்போதெல்லாம் அதற்குப் பின்வாங்காமல், அதிலிருந்து, பிரசு விராமல் அதற்குத் தப்பிக்கொள்ளும் வழியறிபு கிவெகி யாரோ அவன் அல்லது அவளை திருப்திபுடைய வராவர். எப்போர்ப்பட்ட சங்கடத்திலும் ஹைரிபுத்தைக் கைவிட்ட கூடாது. புத்திவிதானமும் பிசகக் கூடாது. எல்லா சங்கடங்களிலும் “தர்மசங்கடம்” தைரியத்தைக் குவித்துவிடுதன்மையது. அர்க்கன விஷாத யோகத்தின் உண்மை பெண்ண வென்றல், தர்மசங்கடத்தில் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் ஆத்மாவின் துக்கத்தில் கிரங்கி பகவான் அவரவர்கள் எண்ணத்துக்குத் தக்கபடி ஒரு மூர்த்தமாக வந்துதுவகிறார் என்பதே. இதை புத்திசாலியான பெண்களிடமிருந்து நித்திப்பாளென்று அவளுக்குச் சொல்லாமற் சொல்லத் துணிந்தோம். வி-சி-பர்.]

CURRENT NOTES AND TOPICS

விசேஷக் குறிப்புகளும்

விஷயங்களும்

பழயர்க்கங்களில் பிராணசக்தி பழயர்க்கங் கிருக்கிற தென்று ஏ. இ. பெய் லீஸ் மின்சக்தி. ன்ஸ் என்னும் மின்சார சாஸ்திர விற்பன்னர் பிரத்தியவுகப் பிர மாணமாகக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். அவர் “கெல் வின்” அண்டாடிசு கால்வாலோமீட்டர்” (Kelvin Astatic Galvanometer) என்னும் அதி குஞ்ம மாண ஒரு யந்திரத்தினால் மின்சாரசக்தி பெய்வ னவு சொற்பமாயிருந்தாலும் அதை புணர்த்திய ஒரு, வழி கண்டுபிடித்திருக்கிறார். எம்மவர்களில் அநேகரும் ‘எலெக்ட்ரிக்விடி’ பென்றால் என்ன வென்று தெரிந்தும் தெரியாமலிருக்கலாம். வான த்தில் மின்னும் மின்னலின் சாரம், எதுவோ அதுவே ‘எலெக்ட்ரிக்விடி’ பென்று சொல்கிறது. ஆகையால் தன் அதற்கு ‘மின்சாரம்’ என்னும் பெ யர் வந்தது. மின்சாரத்தையறிபு முன், மின்னல் எப்படிபுண்டாகிறது என்று சந்தி விசாரித்தறி வோம். மின்னல் என்பது இருவித சக்திகள் கூடுவ திருளுண்டாகும் பயன். இந்த இருவித சக்திகளும் உண்மையில் பார்க்கப் போனால் பிரத்தியோகமான இரண்டு சக்திகளால், ஆனால் அடி துறிய பென்ப தைப்போலும், ‘பலா’ ‘அபலா’ என்பதைப்போலும் ‘ஆண்’ ‘பெண்’ என்பதைப் போலும் ஏகமாயுள்ள ஒரே சக்தியின் இருருணைகளாம்.

பிராணசக்தி ஜாஸ்திபுள்ள ஒரு மின்சாரமேய் வந்து பிராணசக்திருகிறதாற் றால் என்ன ? ஒரு வஸ்துவையடுத்துத் தித்தும் போது, சதிரூபசக்தி “பன்சை” தில் கீர் தக்கும் பான்மையோல்” வலிய வஸ்துவிலி ருத்து வலிய வஸ்துவைவோக்கிப் பாப்பிறது. இப் படிப் பாடியுங்கால், எவியாரை வலியார் வென்றுதல் போல், தனது வலியிருந்த சக்தியால், வலிருகிறதே சக்திபுள்ள வஸ்துவைத் தன்னே டைக்கியெமாசுச் செய்துகொள்கிறது. இரண்டிலும் பொதுவாயுள்ள பிராணமயமான சக்தி ஒன்றுசேரும் பொழுது ஒரு வித இயக்கம் தோன்றுகிறது. இந்த இயக்கம் அதி குஞ்மமானதால் ஸ்தூலமாக அறியத்தக்கதல்ல. அவ் யக்தமாயிருந்து தனது ஆகர்ப்புஞ்சக்திக்குள்பட்ட ஸ்தூலமான பொருளுக்காய் பரித்குந்தம்மையால், அதன் சக்தி நிபுத்தமாகிறது. இயக்கமயமான சக்தி

திகவருபமே மின்னல். இந்த சக்தி ஆணும் பெண் ணும் சேருவதுபோல், பலா, அபலா, அல்லது வலி மை, எவியையென்னும் இருதருவமுளையின் வழி யாகச் சேருவதால், இருவித சக்தியும் சேரும் தரு ணத்தில் சக்திக்குக் காரணமான பித்து நுப வெ லிச்சம் அல்லது பிரகாசம் தோன்றுகிறது. இது ஆகாசத்தில் மின்னலாகவும், மற்றப்படி புண்டாகும் மின்சாரக் கூடவதால் நேருப்புப்போர் போல் தோன்றும் (Electric spark) மின்பொரி யாகவும் விளங்கும். இந்த மின்சக்தியின் சக்தி அல்லது சாரம் எதுவோ அதுவே மின்சாரம் என்பது. இது பிராணசக்தியின் ஒரு அம்சம்.

உசவால சிசவாலக் காற்றின் பிராணசக்தி. சேருமிடத்தில் உண்டாகும் மின் சக்தி யொன்றுண்டு. இதுவே தேகத்திலுள்ள ஜாடாக்கிற்குக் காரணம். உச வால சிசவாலக் காற்றுவலிர்ண்டும் சாமான்ய மாக சவாலசுரதத்தில் சேருமென்றும், அகவசே ருமிடத்தில் ‘மின்சார ஓட்டம்’ (பிராணாடி) ஜனிக்கிற தென்றும் தெற்றிகை சாஸ்திரவிற்பன் னர் கண்டுபிடித்துவிட்டதாகச் சொல்கிறார்கள்.

ஆனால் உண்மையாகவே உசவால சிசவாலபிர ண்டும் ஒன்றுசேருமிடம் காபிந்தானத்துக்குக்கீழே முலாதாத்துக்கு மேலே பிராணபாணமாயுக்கள் சேருமிடமென்ற யோகசாஸ்திரப்படி கீச்சவால் சிதானத்திருக்கிறார்கள். அனுபவீதியாகவும் இதை ஆராய்த்தறிக்கொள்ளலாம். இந்த முலாக்கினதன் பிராணனுக்கு ஆதாரம். இதிலிருத்தே உதாராக்கி புண்டாகிறது. பரிதாசாதி தாய்க்களும் ஜிர்ணாதி தொழிய்களும் இந்தமுலாக்கின காரணமாகவே புண் டாகின்றன. இதற்கெல்லாம் பொதுவாய் பிராண சக்தியென்று சொல்கிறது. பிராணசக்தி மின்சார த்திலும் குஞ்மமானது. அதன்இயக்கத்தை யோகி கன் மயதைதிறுத்தி யறிவார்கள். பஹிர்முகத்தில் அதன் இயக்கத்தை யறிய அதிருஞ்மமான யந்திர க்களிருக்கலாம். ஆனாலும் உண்மையாய் உள்ள படி பிராணசக்தியை பஹிர்முகத்திலிருத்தே யறி வது கஷ்டம். ஏனென்றால், கர்மேத்திரியக்களெல் லாரும், நூனேத்திரியக்களும்கூட, ஒருவிதத்தில் பிராணசக்தியின் காரியக்களேயாம். காரணத் தின் ஸ்மரணத்தைக் காரியத்தால் அனுமாதிக் கலமே வன்றி காலுத்தகாரிய யறியமுடியாது. ஆனால் அந்தர்முகத்திலிருத்த அறித்ததை ஒரு விதத்தில் பஹிர்முக சாதனங்களால் விளக்க

வைக்கலாம். உன்னதுபலம் உதிகிறவரையில் இவை உண்மையிலுக்கு சாதனங்களையென்றி மற்றப்படி சாத்தியங்களாகமாட்டா. இந்த உண்மைகளையெல்லாம் பின்னர் பெயர்ஸ் என்பவர் ஒரு விதமாக வெடுத்துக்காட்டி (The Herald of the Golden Age) என்னும் பத்திரிகைக்கு எழுதியிருக்கிறார். அப்பத்திராசிரியர் கமக்கு ஒருபத்திரிகை யனுப்பி அதைக்குறிப்பிட்டுவினக்கேட்டுக் கொண்டிருப்பதால், அதையும் ஒருவாறு சுருக்கமாகச் சொல்கிறோம்.

“கால்கானிச் பாட்டெரி” என்னும் பின்சாரமுண்பெண்ணும் கருவியில், செய்யும் துத்திகாகமும் ஒன்றையடுத்தொன்றாக அடுக்கியிருக்கக் காணலாம். செய்யு வண்மையுடையதாகையால் அது ‘Positive’ என்ற சொல்லும் ஆகியுள்ளது. துத்திராகம் வண்மைக்குறையானதால் அது ‘Negative’ என்ற சொல்லும் பெயர்முனை, ‘Positive-Negative’ என்கிற மிதன சக்திகள் இன்றி மின்சாரமில்லை.

பூமியில்வதபிருதியி எப்போதும் வாயு-ஆன் negative என்கிற பென்சக்தி. சக்தி பருநிவி ஆகையால் பூமியை பூதேவி யெ பென்சக்தி. ன்ற வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அத்தரிசுத்திலுள்ள வாயுவோ எப்போதும் ஆன்சக்தி. ஆகையால் அது வாயுபக வான் என்ற வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மின்சக்தி யாகச் செய்புரித்தாக்கு “Storage cell” என்று சொல்கிறது. இந்தப் பெயர் செயற்கைக் கருவியிலிருந்து, இயற்கைப் பொருளாகக் குறிக்கும் ஒரு காலமாக எடுத்தாடப் பட்டிருக்கிறது. இதனே பிராணதாரமான இடம். “பிராணசயம்” என்றே சொல்லலாம். இந்த சூசயத்தில் பென்சக்தி ஆன்சக்தி பிராணமும் சேர்ந்திருக்கும்; உபரிசுத் காகியத்தில் சொல்ல வேண்டுமானால் சக்தி சக்திமான் ஆகிய இருவரும் இருக்குமிடமெதுவோ அதுவே பிராணசயம். இவ்விடங்களுக்கு முன்ன சம்பந்தம் அத்தைத சம்பந்தமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகாசத்திலுள்ள வாயுவின் ஒவ்வொரு அணுவின் மையமும் வாசனருபமான பிருதியியம்சமென்ற மேற்றிணையாகும். ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். கந்த ஸ்வருபமான பிருதியியம்சத்தின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் வாயு விருக்கிறது. வாஸ்தவமே, மாம், செடி, கொடி, காய், கனி வெல்லையற்றிலும் சக்தி யும் சக்திராகமும் சேர்ந்துள்ள பிராணசயம் ஒன்று இருக்கிறது. மாம், செடி, கொடிகள் பூமியிலிருந்து

பிரிக்கப்பட்டபோதும், கனிகள் கொம்பிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டபோதும் இந்தப் பிராணசயத்திலுள்ள சக்தி, சக்திமான் (அல்லது, Positive Negative என்னும் மிதனசக்திகள்) இரண்டும்வேறு சம்பந்த மில்லாமல் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அன்புள்ள தம்பதிகளிருவர் தங்கள் உள்நாட்டில் உலகசம்பந்த மின்றி, உலகத்தை அல்லாமல் செய்யாமல் ஒருவர் அன்பில் ஒருவர் மூழ்கி ஆனந்தமாய் வசித்து வருவதுபோல், செடி, கொடி, மாம், கனிகளிலுள்ள இந்த “insulated cell” என்னும் அச்சிய சம்பந்தமில்லாத பிராணசயமும் அதனுள்ளிருக்கும் ஆன்மபென்சக்திமேலுக்குப் பக்கமில்லாதமட்டும், அடுத்துள்ள செடி, கொடி, மாம், கனி, வாடி வதங்கிச் சுருங்கிக் காய்த்தாலும், காகாமல் உயிரோடிருக்கிறது. மாம் வெட்டப்பட்டும் பலம் குன்றுதிறப்பது இதனால் தான். கட்டடங்களில் உபயோகிக்கும் மரங்களுக்கு வர்ணங்கள் அல்லது எண்ணெய்கள் பூசி அச்சியபூத சம்பந்தம் கேட்காதபடி காப்பாற்றுவதால், அவை கீழ்த்திரிப்பதற்குக் காரணமும் இதுவே.

செடி, கொடி, மாங்கள் வளருவ செடிக்கூட வள தற்குத்தண்ணீர் அபசியம். ஏன்? நம் விதம், தண்ணீரே அவற்றிற்கு ஆகாரம். அன்றி தண்ணீரிலேயே பூமியிலுள்ள ‘negative electricity’ யென்னும் பெண்பு மின்சாரசக்தி விடுபட்டு வேர்களின் துளியின் வழியாகவும் காடி காய்புகள் வழியாகவும் செடி, கொடி, மரங்களில் புகுந்து அவை வளருவதற்குக்காரணமாயிருக்கிறது. காரில்லாவிட்டால் பூமியிலுள்ள பெண்பு மின்சாரசக்தி விடுபட்டு, அது மாத்நிற்புகுந்து இவைகள் வழியாகக் காத்திலிருந்து புகும் ஆன்ருப மின்சக்தியோடு சேர்ந்து செடிகளுக்குப் பிராணதாரமாக முடியுமெதுவின்லை. உலர்ந்த மண் பூசாரத்தை கட்டக்கொட்டாமல் முடக்கிவிடுகிறது. அதனால்தான் மழையிலல்லாவிட்டால், பயிர்களைவளம் தரமுதல் பாராக்குமுத்தைபோல் வாயு ப்போகின்றன. உண்மையாகவே மழை பொழிவ திலுண்டாகும் காரியின்மையால் பூதேவியின்சாரம், பால்சக்தியுணதாயின் ஸ்தனத்தைப்போல், பயிர் பச்சைகளுக்குப் போவானுகமெற்றுப்போவதன்றி, பூமிக்குள் முடக்கிக்கிடந்து, நாய்க்குப் பால்சாரம் வருவதுபோல் பூமிக்கு ஒருவித உஷ்ணதாபத்தை புண்பெண்ணி, பயிர் பச்சைகளெல்லாம் கருகிப்போகச்செய்கிறது.

மொட்டும்
மலரும்

மேற்கண்டபடி புநீதாதி ரூப
மான் பூதேவி பயிர் பச்சைகளுக்குத் தன் ஹிருதயத்திலிருந்து

அன்னஸத்தை (பூசாரம் என்றும் பூயியின் மின்சாரம் என்றும் இத்த அன்ன சத்தையே குறிக்கும்) கொடுக்க, அது மாத் தின் கூடி காய்புகன் வழியாக ஓடி சிறைத்து பூர்ணமான பொழுது இலேகியின் ஹரியில் சிறைத்து அரும்பு கட்டி மொட்டி ரூபமாக விளங்குகிறது. இதர இலேகன் வாயுசத்தையுண்டு பச்சென்று வினங்க, அரும் புக்கடிய மொட்டொன்றிதாம் பூசாரம் சிறைத்து, பெண்ரூப மின்சத்தியின் சிறைவால், பாபவென்று, புருஷனைக்கண்டு காணியிற்கும் காரியைப்போல், வாயுவிலுள்ள ஆன்சத்திக்கு காணித் தவகுனித்த முகம் குவித்து மொட்டி அவிழாது நிற்கிறது. வாயுவிலுள்ள ஆன்ரூப மின்சத்தி சேர்ச்சேர் புருஷன் பர்சம்பட்ட பெண்மணி போல் உடம்புவிவீர்த்து உண்ம் பூரித்து மொட்டவியுத்து முகமலுர்த்த புன் சிரிப்புத் தவழும் உதடுகளைப் போல் இதழ்கள் விரிந்து நிற்கும். ஸ்ரீ ஆசாரியன்வாயிதன் "முககவயிழப் பிரமுருக நருணமுசு கமலமென்று" என்று அம்பிகையின் முக கமலத்தை வர்ணித்திருப்பதற்கும், பூயியிலும் வாயுவிலுமுள்ள சக்தி, சக்திமான் ஆவிய இருவரும் சேருவதால் மொட்டவிலும் தத்த வத்தின் உண்மைத் தரிசனத்திற்குமுள்ள பொருத்தத்தை புள்ளபடி ஆய்ந்தறித்தால், மேற்றிசைவார் பெருமீதமாகக் கொண்டாடும் சாஸ்திர உண்மைகளுக்கும் தேவதா உபாசனையிலுநிற்கும் சித்தரிசனத்திற்கும் உள்ள பொருத்தம் என்றாக விளங்கும். அக்கண்ணில்லாதவர்களுக்குத்தத்தவோபதேசம் செய்தால், அது, குருடனுக்குப் பாலின் சிறத்தை விளக்க அது கொக்குப்போலிருக்கு மென்றுசொன்ன வர்வருட்டான் குட்டிமபுத்தியை ஒத்ததாகும்.

உலகிலுள்ள பயிர் பச்சைகளும் சக்தியும் சக்தி மாத்ரு-செடி கொடிகளும், மற்ற மானும் நமிக்நம் வகைகளும், அக்கண்ணைப் படைத்த விதம்.

வர்களுக்கு சக்தியும் சக்திமானும் இருப்பதற்கு கலந்து சமீக்கும் திருமணவகைகளுக்கு (Insulated cells) ஒப்பாகும். எப்படிவென்றால், மாத் தின் வேர்துணிகள் வழியாகப் பெண்ரூபமின்சத்தியான பூசாரம் பிரவேசிக்க அது ஒரு வரவாகவும், இலையின் ஹரிப்பாகமான மொட்டும் மலரும் ஆன்ரூப மின்சத்தி வான வாயுவிலுள்ள சக்திமான் பிரவேசிப்பதற்கான வாக

வாகவும், இரண்டிற்கும் இடையேயுள்ள தோலும் பட்டையும் போன்ற போர்வை (insulator) வேறெதுவும் பிரவேசிக்காதபடி தடுப்பதற்கான கவர்போலவமாக ஒய்வொரு ரெழுமாரும் ஸ்ரீயும் ஸ்ரீமானும் சேர்ந்து கலிப்பதற்கான மணவறைபோல் சிக்காரம் பொருத்தி வினங்குகிறது. மாத் தின் அடியைக் கெல்லித்தண்ணீர்விடுவது கூடாதென்றும் கெடுதல் விளைக்கக் காரணமாகுமென்றும், மின்ட் லியம்ப் வின் சொல்லியதனுண்மை இப்பொழுது கன்றாக விளங்குகிறதல்லவா! அடிமரத்தைக் கெல்லித்தண்ணீர் வார்த்து வத்தால், மணவறையில் புருது பரங்கும் விஷமக்காரர்களைப் போல அந்த ஜலம் அச்சியவந்துகண் புருவதற்கு இடங்கொடுக்காதபடி இயற்கையாயமர்த்துள்ள (Insulator) பட்டையை ஹரிப்போசக் செய்து அதன் வழியாக உன்னை பிரவேசிக்க, புதுமணம்செய்த தம்பதிகள் சமீக்கும் திருமணவறையில் கண்ணம் வைத்து கண்வர் புருத்ததுபோல, சக்தியும் சக்திமானும் கூடியுமாயித்தவரும் சமீப்புக்கும் பக்கமுண்டாக அதனுடைய பிராணதாத்தக்குச் சேத்தமுண்டாக, அது காரணத்தால் மரம் செடிதன் வளசைமுன்றி விபாதிக்கண்டு கெட்டுப்போகிறது.

சக்தியும் சக்திமானும் "கூடி யூடி."

கூடல், ஊடல், சகித்த வகுவதற்குப் பங்கம் உண்டாகுமென்று சொன்னோம். இத்தக் கூடல் ஊடல் பிரகிருதியித்திக்கு அவசியமாம்! ஊடலின்மீக் கூடினால், சக்தி சக்திமானில் ஒய்க, எல்லாம் பிரம்மமாயகாம், கூடல் கண்டபுடன் ஊடினாலும், ஊடல் கண்டபுடன் கூடினாலும், சக்தி சக்திமான் இருவருக்கும் விருத்தியுண்டு சிறுத்து ஸ்திதி ஸம்ஸாரகாரியங்கள் இப்படியே நடக்கின்றன. பிரவித்திரபு சக்தியித்திக்கு "Anabolism" என்றும், சிவிர்த்திரபு ஸம்ஸார சக்தியான "சக்திமான் வீர்த்திக்கு" "Katabolism" என்றும் சொல்கிறார்கள். இவைமேற்றின்ச சாஸ்திர வித்பன்னர் துதனமாகக் கண்டுபிடித்ததுள்ள உண்மைகள்.

கூடல் ஊடல் எப்போதாதாத்திய "Insulator" மென்றால் சக்திக்கும் சக்திமா "பிரிவினை" னுக்கும் இடையே அவர்களைப் பிரிக்கும் திசைபொன்று இருக்க வேண்டும். ஸ்தலபாசனையில் இதை "insulator" "பிரிவினைரூபம்" என்று சொல்வார்கள்.

இது சூட்சுமத்தில் அந்தரங்கமாக மனதிலுதிக்கும் "பேதபாவனை" பெண்ணப்பதும், சூட்சுமாதி சூட்சுமமான காரணத்தில் இது விவக்ஷாருபத்தில் அவித்தையென்றும் சமக்ஷாருபத்தில் மாயையென்றும் சொல்லப்படும். இதை யோகாப்பியாசமுறிர்ச்சியில் அந்தர்முகத்தில் கண்டதுபோல் பழிர்முகத்திலும் கண்டவர்கள் நத்வநரிசிகள் என்னப்படுவார்கள். அவர்களை இவை பாதிக்காவாம்.

பிரிவினையற்றும் பேதமற்றது. உம்மகேகவா பிவிலை. பிரவிர்த்தி-யின்மையா போதம் வது கிருஷ்டிகாரியம் சின்று போதலாம். ஈசுவர, சனகாதி நால்வருக்கும் உபதேசம் செய்து கொண்டுக்கையிலும், கிருஷ்டிகாரியம் சின்றுபோயிற்று. பிரம்மாவானவர் திடென்று தன் கிருஷ்டிகத் தொழிலைச் செய்பச் சக்திவற்றவாக, அதற்குக் காரணம் தெரியாத மயங்கி விழ்ணாட்டமாய் முறையிட, அவர் தன்னுலொன்றமாகாதென்று சொல்லி, ருத் திராண்டி அனுப்ப, அவரும் தன்னுலொன்றமாதேசுவரரிடம் அனுப்ப, அவர் பரமசிவனானவியேது யாராறும் இதற்குப்பரிசுதாம் செய்ய சாத்தியமில்லை யென்றார். பிரம்மா பரமசிவனைப்போய்ப் பணிய, அவர் உமை தன்னோடு ஸ்ரீமமாலிருப்பதைக் கண்டு, அவளை மறபடியும் தன்னிலிருந்துண்டாகச் செய்து பக்கத்திலுட்காரவைத்துக் கொண்டு, பிரம்மாவைப் பார்த்து இந்த ரூபத்தில் எங்களைப் பணிக் தரினாத்த உன் கிருஷ்டிகத்தொழிலைச் செய், உனக்கு கிருஷ்டிகசக்தியுண்டாகுமென்றனுசகித்த அனுப்பினார். சக்தியுச்சத்தினானும் பிரிவினையின்றியிருத்தால் பிரவிர்த்தியில்லை. "பிரிவினை" தரித்திருக்கின் பிரவிர்த்திக்கிடமுண்டு. "பிரிவினை" யென்றால் பிரித்தவர்கடைய் பிரிவற்றப் போகாதிருத்தல், அதாவது பேதமிருத்தல். அதாவது, பேதாவனை கசிக்காமலிருத்தால் அதுவே பிரிவினை. Insulator என்றால் பிரிவினை புண்பெண்ணுவது. ஆனோடு பெண் சேருங்கால் ஒன்றி ஒன்றும் அடங்குதல் இவ்வபாம், ஆனில் பெண்ணடைக்கில் சிவிர்த்தியும், பெண்ணில் ஆண்டக்கில் பிரவிர்த்தியுமாம். இப்படி ஒன்றில் ஒன்று அடக்கிய விடத்தாம் ஒடுங்காத தன்மை எதனுடையதெனினதோ. அதற்கு "insulator" பிரிவினை உண்டு பண்ணுவது. என்று பேர், கடடுவிப்பதற்கு "conductor" "காடிமூலம்" என்றும், பிரிப்பதற்கு "insulator" "பிரிவினை" என்றும் சொல்லப்படுகிறது. உண்மையில் பார்க்கில் "பிரியாமற் பிரித்திருத்தலாம் தன்மை யெதுவோ அதுவே "பிரிவினை"த் தத்துவமாய். இதனுண்மையை "ஊடலுவதை" யென்றும் திருத்தவான் அதிகாரத்தில் பரக்கக்காரணமாம். பின்சார் விஷயமாய் ஸ்தலமாகப் பார்க்கில் உலோகங்கள் கட்டிவைப்பனவாம் "காடிமூலங்கள்" என்று சொல்லப்படும், பீங்கான், சட்டி, நுடு, அபசேக்கு (mica) முதலி

வை பிரிவினையுண்டெண்ணு மவைகளாம் (Insulators). பழத்தில் வித்தின்சத்தில் இருப்பது பெண் சக்தியும், வித்தின் நுடு அதைப் பிரியாமற் பிரிக்கும் insulator-ம். ஆகும். பழத்தின் சத்துள்ள சைத்தில் ஆன்சக்தியும், அதன் மேல்நோல் அடைப்பிரிக்கும். insulator ஆகவும் இருக்கிறது.

நேரலுள்ள வரையில் பழம் கெடாது. "மல்கோடா" என்று சொல்லும் மாம்பழங்கள் இதற்கு உதாரணமாம். நுள்ள வரையில் வித்துக் கெடாது. நுடு போலும் முளைக்கும்சக்தி போய்விடும். "பண்ணு முளைப்பது அரிசியே யானாலும் விண்டிப்போனும் முளையாதாம்."—என்பது இதற்கு இலக்கணத்தோர் மேற்கோள்.

மிஸ்டர் பெய்ன்ஸ் இவ்வளவையுமிஸ்டர் பெய்ன்ஸ் மறித்ததென்றது என்னதல் முடிவுகூடல் திற்காக வென்றல்; பழவர்க்கக்களிலும், தானியங்களிலும் பிராணசக்தி (storage of electricity) அதிகமாகப் சிரப்பியிருக்கிறது. மாமிசத்தில் அக்விதசக்தி பில்லையால், மாமிசபோஜனம் மனிதனுக்கு நற்றதோர் உணவன்று. பழங்க்கக்களும் தானியங்கள் முதலான மூலவர்க்கக்களும் மனிதனுக்கெயல்பா யேற்றதோர் உணவு என்பதை ஸ்தாபிக்கவாம். சின்னசுகரிக புஞ்சுக்கம் மாமிச உணவைத் தேடிவரலாம், மேற்றிசையார். அனைத்திடு மூலவர்க்கக்களுக்குத் திரும்பப் பத்தனிக்கிறார்கள். மேற்றிசையார் பூர்வ ஆசிரியர்களான இத்தேசத்தானை சக்தி துப்பாக்கிகளாலும், சின்னடைசைவியக்களாலும் நென் துவிலொர்க்களென்றபயம் அவ்வளவாகவியல்லை. ஆரியர்கள் வரவா அனிரியர்க்காவிர, மேற்றிசையார் உத்தமோத்தமமானதும் ஆத்மசக்தி புண்பெண்பவதுமான ஆர்யாசாரக்களைச் செதுக்கிறது அனுசரித்து ஆத்மபுரியில் சென்று நம்மவர்களை அவ்வுழியில் தானே ஐயித்த விவொர்கள் போலிருக்கிறது! அப்படி யவர்கள் செய்வார்களால், அனிரியர்களாய், ஆரியபுத்திரர்கள் என்னும் பேருக்கு அருளுகான இத்தேசத்தார் அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்து ஜீவிக்க ஏற்றவர்களே யாவார். சமது ஆர்ய மதமும் ஆர்யாசாரமும் அனுஷ்டானத்திலிருக்கும் வரையில் சமக்கு பயமிலெயன்பது தின்னாம்.

"பிராணசக்தியே மின்சாரம்" என்று மேற்றிசையார் கொண்டாடுகிறார்கள்.

மின்சாரமே பிராணசக்தியானாலும், இரண்டிற்கும் உண்மையில் வித்தியாச பிருக்கிறது. மின்சாரமென்பது அண்மைய கோசத்தைச் சேர்ந்ததோர் சூட்சுமசக்தி. பிராணசக்தி பிராணமைய கோசமும் தாண்டி புள்ளதோர் மனோசக்தி. இரண்டிருமுன் பேதம் தேவர்க்கும் அசாரக்குமுன் பேதத்தை யொக்கும். மின்சாரம் ஐக்கத்தியைச் சேர்ந்தது. பிராணசக்தியோ சிர்க்கத்தின் அம்சம், ஓடுதல்.